

TIPKIBASIM

KÜLTÜR VE SANAT DERGİSİ

SAYI: 39

TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI BÖLÜMÜ
HAZİRAN 2020

İÇİNDEKİLER

Alaycı Topluluk.....	1
Aşçı Babamın İzinde.....	3
Aşkın Kuvveti.....	4
Az Sabır Ceren Az Sabır	6
Babam	7
Benim Oyunum.....	10
Bir İnsan Acıya En Fazla Ne Kadar Dayanabilir Ki	11
Duvar	13
Galata Kulesi	15
Geleceğimizin Umutları	17
Gerçek.....	19
Hayattaki Küçük Mucizeler.....	20
İlerideki Berra'ya.....	23
İstanbul'un Sokaklarından Hayatımıza Dokunuş.....	25
Kayıp Çocuk	26
Külkedisi ve Kırmızı Başlıklı Kız	27
Son 10 Yılda Ne Değişti Ben Nasıl Biri Oldum	29
Son Gülüş.....	30
Tahtadan Ev	32
Uykusuzluk	34
Yıllar Sonraki Bana	36
Yılların İçinde Kaybolan Mektup	37

ÖN SÖZ

Kalem, gönlün dili gibiydi. Dile gelen kelimelerdi, yolculuğa çıkan bizler. Her an şaşırmak ve hep gülümsemek ise pek mümkün bu öykülerde.

Gönülden geçenleri kalem yazdı. Yazılanlar kelime oldu, cümle oldu. Önce hayaldi sonra sayfalar dolusu öykü oldu okurlara.

Özel Egeli genç kalemler, kelimeleri vücuda getirdiler. Duydukları ve gördükleri kelimeleri kendi dünyalarına arkadaş ettiler.

Söz uçtu, yazı kaldı! Şimdi, yepyeni maceraların tam zamanı!

Özel Ege Lisesi
Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü

ALAYCI TOPLULUK

Maximiliano, İspanya' da bir esnaf ailesinin oğlu olarak doğdu. Aile, Palencia'da yaşayıp paralarını küçük kitap dükkanından çıkarıyorlardı. Annesi ve babası hafta içi her gün Maxim'i yanlarına alıp nasıl dükkan yönetilebileceğini ve nasıl pazarlık yapılacağını anlatırlardı. Cumartesi günleri ise babası onu omzuna alıp pazarı dolaşırlardı. Pazarda her çeşit meyve ve sebze bulunurdu. O zamanlar daha yeni keşfedilmiş olan domates bile bulunabilirdi bu pazarlarda. Pazarın sonunda ise halkın toplandığı ve açık arttırma bölgesi olan yere giderlerdi. Bu açık arttırmalardan sonra da şiir okunması yapılır ve bundan sonra da müzisyenler çıkardı. Cumartesi günleri bu yüzden Maxim için önemliydi. Pazar günleri ise ailecek kliseye giderler ve kliseden sonra evlerine dönerlerdi.

Maxim, 19 yaşına geldiğinde babası çok hastalandı ve felç kaldı. Bu felçliği yüzünden annesi ile dükkana sahip çıkmaya çalıştılar. Bir süre idare edebilseler bile Maxim'in babasının durumu iyiye gitmiyordu. Doktorlar ne kadar denese bile çalışmıyordu ve birkaç hafta içinde babasını kaybetti. Bu duruma çok üzülse bile çok paraları olmadığı için yine dükkâna gidiyor ve hiçbir şey olmamış gibi devam ediyordu. Cumartesi ise annesinin gücü olmadığı için yanına biraz para alıp eve yemek götürmek için en ucuz fiyatları bulmaya çalışıyordu. Böyle dolaşırken bir adam gördü. Adamın adı Miguel idi. Miguel, pazarın sonlarına doğru bulunan stantların yanında bir tahta leğenin içinde yaşayıp dilenerek yaşamaya çalışan bir adamdı. Onu her gören yanından

hızlıca geçerken Maxim adama yaklaştı ve neden böyle yaşadığını sordu. Adamın cevabı "Ben hayatımı sadece doğa ile birlikte yaşamak istiyorum. Yani hayatta en az şeyle yaşamak istiyorum." İdi. Maxim, bu düşünceyi hatırlar gibi oldu. Sonra aklına bu düşünceyi destekleyen bir kitap okuduğunu hatırladı. Kitabın adı 'Kinizm'di. Bu kitabı Venedikli tüccarlardan almıştı ve aydınların aldığı kitaplardan biriydi. Adamla vedalaşıp pazarda alışverişe devam etti.

Maxim, her cumartesi pazara gittiğinde Miguel'le konuşuyor ve kinizm'e merakı artıyordu. Bir gün Venedik'ten aynı tüccar gelince kitabı kendisi için aldı ve okumaya başladı. Okudukça bu yaşam tarzını benimsemeye başlıyor ve Miguel'e saygısı artıyordu. Bu akımın başlatıcılarından biri olan Antisthenes'i ve bu konuda en çok hayatını adanmış olan Diogenes'in davranışlarını okumuş ve büyülenmişti. Her gün yeni kitaplar karıştırıyor ve öğrenmek istiyordu. Sonunda karar verdi; artık evde kalmayacaktı, Miguel ile sokakta yaşayacaktı.

Miguel, bu duruma ilk başta çok hoşnut olmasa da bir süreden sonra bu duruma alışmıştı. Ayrıca artık toplum arasında daha az dışlanıyordu. Üstüne artık Maxim olduğu için onla tartışabilir, kültürün ve doğanın nasıl birbirinden ayrı olduğunu ve nasıl eski haline getirebileceklerini düşünebilirlerdi. Bu konular üzerine düşünürken Maxim'in aklına güzel bir fikir geldi: bir topluluk kurmak. Miguel bu fikri beğendi ve sahip oldukları tek eşyanın üzerine bir yazı yazdılar: Alaycılar Topluluğu. Topluluk çok ilgi çekmese bile zaman zaman insanlar merakından soruyor ve çoğu gülererek uzaklaşıyordu.

Böyle birkaç yıl gelip geçti ve topluluk sayı olarak büyüdü. Bir sürü konu tartışıldı ama en önemli konu şuydu:

--Biz ölünce akımı kim sürdürecekt? Biz zamanın kölesiyiz ve doğal olarak hepimiz öleceğiz, bizden sonra kim olacak?

Miguel'in cevabı da suydı:

--Gelecek devrin başında duran baka ruhlar da var... Pazar yerinden gelen uğultuyu duymuyor musunuz?

CEM TARKAN TEKCAN / 10-A

AŞÇI BABAMIN İZİNDE

Benim hayalim kendi yemek tariflerimle insanları büyüleyip gülümsemelerini sağlamak yani restoran açmak. Bu hayali kurmamın sebebi babam. Babamın mesleği makine mühendisliği ama kendisi mutfakla çok ilgili. Her akşam, babam ailemize akşam yemeğini hazırlar. Neredeyse her gün tatlı yapar ve o tatlılar da gününde biter. Hafta sonları babamla beraber yemek programları izleyip oradaki tarifleri yapmaya çalışırız. Babamın kendi tarifleri de var. Bu tarifler çoğu zaman evde yemek yapmak için yeterli malzeme olmadığında veya canı çok sıkıldığında ortaya çıkar.

Bir yaz tatilinde ailemle beraber Paris'e gittik. Orada çok güzel bir restorana girdik ve hayatımda yediğim en güzel yemekleri yedim. O zaman ben de böyle bir restoran açıp yemekler yapmak istedim. Babamdan bana yemek yapmayı öğretmesini istedim. Babam bunu duyduğunda çok mutlu oldu. O günden sonra babam yemek yaparken hep yanına gidip onun yaptığı yemeklerle ilgili notlar alıp yemek yapmayı öğrendim. Bir süre sonra kendi başıma yemekler ve tatlılar yapabiliyordum. Gerçekten çok mutlu olmuştum. Yemek yapmayı öğrendikten sonra babamın ve benim (evet benim de tariflerim vardı) ve çok sevdiğimiz şeflerin tariflerini bir kitapta topladık. Henüz tarif kitabımızın bir adı yok ama restoranımı açınca kitabın adıyla aynısını koymayı düşünüyorum.

Eğer babam evde bize yemekler yapmasaydı ve yemek yapma sevgisi olmasaydı onu örnek alamayacak ve bu hayali kuramayacaktım. Gelecek hayalim için bana ışık tutan babama çok şey borçluyum.

BUSEM AKBAŞ / 6-A

AŞKIN KUVVETİ

İhtiyar, sevecen ve hayat dolu bir adamdı Yaşar. Karısı Halide ile mutlu bir hayat sürüyordu. Birbirlerine deliler gibi âşıklardı. Her gün neredeyse aynı şeyleri yaparlardı ama bu durumdan mutlulardı. Yaşar, her gün sabah erken saatte kalkıp karısıyla kendisine kahvaltı hazırlardı. Yemeklerini bitirdikten sonra köpekleri Karamel'i yürüyüşe çıkarırlardı. Akşam olduğunda ise koltuklarına oturup kitaplarını okurlardı. Farkına bile varmadan saatlerce bir kitap hakkında konuştukları zamanlar bile olurdu.

İkisi de birbirlerinin bu yönünü çok seviyorlardı ve birbirlerine her gün yeni bir şey öğrettiklerini biliyorlardı.

Mart ayının geç bir saatinde Halide çoktan uyumaya gitmişken Yaşar, güzel havanın tadını çıkarabilmek için biraz daha uyanık kalmak istemişti. Sonra kapı çaldı. Yaşar biraz şaşırılmıştı çünkü o saatte hiçbir misafir beklemiyordu. Kapıyı açtı ve karşısında Oğuz'u gördü. Oğuz, Yaşar'ın arkadaşının oğluydu fakat babası bir sene önce vefat etmişti. Bu yüzden Oğuz, Yaşar'ı bir baba olarak görürdü.

Oğuz, hıçkırıklarla ağlıyordu. Hızlı bir hareketle Yaşar'a sarıldı. Ne yapacağını bilemeyen Yaşar, onu içeri aldı. Birkaç dakika Oğuz'un sakinleşmesini bekledi:

- Ne oldu oğlum, neden böyle ağlıyorsun?

- Feride ile çok ciddi bir kavga ettik. Ne yapacağımı bilmiyorum ve onu kaybetmekten korkuyorum. Ben böyle olsun istememiştim.

Yaşar neden kavga ettiklerini öğrenmeye çalıştı ama ne kadar zorlasa da cevabını alamadı. Vazgeçti ve soru sormayı bıraktı. Onu teselli etmeye çalışıyordu:

- Böyle şeyler her ilişkide olur.

- ...

Sonra bunun hiçbir faydasının olmadığına karar verdi Yaşar çünkü Oğuz karısının onu terk edeceğinden çok emindi.

Yaşar, mutfığa gitti ve elinde iki bardak kahveyle geri döndü. Sonra Oğuz'un karşısına oturdu.

- Sana bir hikâye anlatacağım, dedi kahvesinden bir yudum aldıktan sonra:

- Bundan yıllar önce bir çocuk, okulunda güzeller güzeli bir kız görmüş. Kıza ilk görüşte âşık olmuş. Yanına gidip onunla her gün konuşurmuş fakat çok korkuyormuş çünkü kızın ona aynı duyguları hissetmediğini düşünüyormuş. Sonradan öğrenmiş ki aslında kız da oğlana âşıkmiş. Sevgili olmuşlar ve çok mutlularmış. İki yıl sonra kızın uzaklara taşınması gerekmiş. Ağlamışlar, sızlamışlar ama yine de ayrılmak zorunda kalmışlar. İkisi de çok acı çekmiş. Kalplerinde sanki kocaman bir boşluk varmış. Zamanla acıları hafiflemiş ama kalplerindeki o boşluk hep oradaymış. Beş yıl sonra ise çocuk sokakta yürürken o kıızı görmüş. Cesaretini toplayıp yanına gitmiş ve saatlerce konuşmuşlar. Beş yılın özlemini gidermişler. Genç âşıklar kısa bir sürede tekrar bir araya gelmişler. Tam da çok mutlu olduklarını düşünmüşken kızın babası, kızını başka biriyle evlendireceğini söylemiş. Kız, babasına yalvarmış ama babası kabul etmiyormuş. Kızı kaçırmaya karar vermiş oğlan. Plan yapmışlar ve birlikte uzaklara kaçmışlar. Kızın babası sinir krizleri geçirmiş. Her yerde bu genç âşıkları aramış ama hiçbir şey bulamamış. En sonunda pes etmiş ve kızının mutlu olduğunu düşünerek onların peşini bırakmış. Genç âşıklar, mutlu mesut hayatlarına devam etmişler. Bir insan severse aşkını kurtarmak için her yolu dener.

Bir süre daha konuşup dertleşince Oğuz, biraz kendine gelmişti. Yaşar sonunda Oğuz'u ikna edip Feride'nin yanına gönderdi. Oğuz, Feride ile konuşmadan önce emin olmak için Yaşar ile olan konuşmalarını tekrar düşündü. Sonra Yaşar'ın anlattığı hikâyedeki çocuğun Yaşar olduğunu fark etti. Bu onu hem etkilemiş hem de Feride ile olan aşkları konusunda cesaretlendirmişti. Oğuz karısından gidip özür diledi ve onun gönlünü aldı.

Oğuz barıştıklarını haber vermek ve teşekkür etmek için birkaç gün sonra Yaşar'ı aradı. Telefonda Halide'nin sesini duydu ama sesi endişeli geliyordu. Hastanedeydiler çünkü Yaşar bir gece önce kalp krizi geçirmişti. Oğuz, şok olmuş durumdaydı; karısının birkaç kez adını seslendiğini duyduktan sonra kendine gelebildi. Hastanenin adını öğrenip hızlıca yola koyuldular. Hastane odasına gittiklerinde Yaşar'ı orada yorgun bir şekilde yatarken gördüler ama durumu iyiydi ve gülümsüyordu.

Odadakiler; Yaşar ve Oğuz'u odada yalnız bıraktılar. Yaşar, konuşmak için can atıyor gibiydi: - Sadece karım kaldı hayatımda. Belki de karımı bu kadar sevmeseydim bugün burada olamayacaktım. Onu yalnız bırakamazdım. Sen de asla sevmekten vazgeçme. Sevgi ayakta tutuyor insanı, o güç veriyor. Ne güzel demiş Tolstoy: "İnsan kendini kolladığı için değil, içinde sevgi olduğu için hayatta kalır."

BADE ELENUR YILMAZ / 9-C

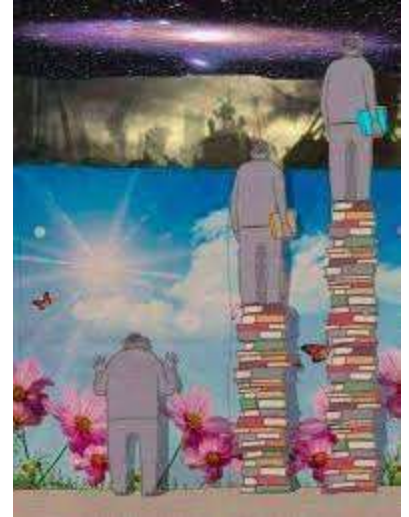
AZ SABIR CEREN AZ SABIR

Merhaba,

Öncellikle şu an 2020 yılındayız ve gelecekteki kendime - 25 yaşına- bir mektup yazmak istedim. İlk önce neden yirmi beş yaş? Hemen anlatayım çünkü tahminimce yirmi beş yaşında çok olgun biri olacağım hatta belki üniversiteyi bitirmiş bile olabilirim. İkinci sorumuza geçmek istiyorum. Neden böyle bir mektup? Bu soruyu da cevaplamam gerekirse yirmi beş yaşına geldiğimde on üç yaşındaki hislerimi hatırlayamayacağım için böyle bir mektup yazmaya karar verdim. Öncellikle biraz şu anki hayat düzenimi anlatmak istiyorum. Bildiğin üzere şu an çok kötü bir dönemden geçiyoruz ve bu kötü haberler bizim canımızı yaksa da yine de interaktif platform üzerinden derslerimizi işleyip testlerimizi de çözüyoruz. Bu sıkıcı günlerde yaptığım başka bir faaliyet ise bisiklet sürüp evde spora başlamak. Neyse biraz da senden bahsedelim gelecekteki Ceren. Öncellikle umarım istediğin bir liseyi kazanıp hayallerinin arkasından gitmişsindir. İkinci olarak tabii ki liseden sonra da eczacılık ve moda tasarım okuyup öğrenim hayatını tamamlayıp kendine çok güzel bir eczane açmışsındır. Herkesin fikirleri değişir, eğer belli bir yaştan sonra başka bir meslek okuduysan o da senin kararına bağlı kalmıştır. Şimdi dostluk anlayışımızdan bahsedelim. Umarım hayallerini kurduğun gibi şu an arkadaşlık kurduğun ve onlara değer verdiğin en yakın arkadaşların ile de iletişimini bozmayıp halâ onlar ile görüşüyorsundur. Çünkü gerçekten şu an hayatında olan insanlara o kadar değer veriyorsun ki bence onlar ile hiç küsmemelisin. Gerçi bunu sen de iyi biliyorsun.

Sana bir şey açıklamam gerek: Gelecekteki Ceren,

Bu mektubu yazarken o kadar heyecanlıyım ki sana anlatamam, bunun nedeni ise eğer gelecekte bu mektubu okursam nasıl bir tepki vereceğimi ve nasıl duygular içinde bu mektubu okuyacağımı çok merak ediyorum. Bence arkadaş konusunu kapatıp biraz da spordan bahsedelim. Öncellikle umarım voleybolu bırakmışsındır. Bu mektupta üzücü şeylerden bahsetmek istemiyordum fakat söylemek zorundayım. Dediğim gibi umarım voleybolu bırakmışsındır ki muhtemelen bıraktın. Çünkü

bildiğin gibi dün; annem ile biraz da olsa spor hakkında konuştuk ve annem de: "Sen nerede mutluysan orada devam et, ben senin her zaman yanımdayım." demişti. Ben de o kadar mutlu olmuştum ki anlatamam -ki sen bunu biliyorsun- sonra anneme dans etmekten gurur ve mutluluk duyacağımı söyleyince annem de çok mutlu oldu. Çünkü bence annemler de benim voleybolda mutlu olmadığımı anlamışlardı. Ve annem de sonrasında sana hemen bir dans kursu buluruz ve sen de nerede mutlu oluyorsan orada ol demişti.

Umarım her şey kalbimden geçenler gibi olur. Ben inandıklarımı başarmak için çok emek vereceğim.

BABAM

Gökyüzü günlerdir aydınlanmıyor; havada simsiyah bulutlar, gök gürültüsü adeta kulaklarımızı deliyor, şimşekler gökyüzünü yırtarcasına sürekli çakmaya devam ediyor ve yağmur dinmiyor. Sanki doğa da insanlara benzemeye başlamıştı. Kalplerindeki o iç karartıcı kötülük ve birbirlerini öldürdükleri o silahların sesleri sanki insana hiç bitmeyecekmiş hissini yaşıtıyordu. Tam bir yıldır da asla bitmek bilmiyordu bu cani savaş. Yüreklere yaralı anneler sokaklarda savaşılan oğulları için ağlıyor, belki onlara bir nebze faydamız dokunur diye yardım eli uzatmaya çalışıyorlardı.

Benim adım Ali, henüz on yaşındayım; annem çoğu şeye aklın ermez senin, anlamazsın sen diyor, fakat yanılıyor. Savaştan önce hepimiz imkânlarımız elverdiğince rahat bir şekilde yaşıyor, rahatça okulumuza gidip gelebiliyorduk. Okumayı öğrendiğimden bu yana yüzlerce kitap okudum, hâlâ da kitap bulabildikçe okumaya çalışıyorum. Kitaplardan bir sürü şey öğrendim. Her şeyi bilmek ve öğrenmeye olan aşırı tutkumdan dolayı öğretmenim bana küçük zekâ küpü derdi. Annem bir hemşire, babam ise bunu söylemek artık bana çok zor geliyor ve aslında içimi karartıyor, sıkıntı veriyor hatta korkutuyor. Babam bir asker ve şu an o da savaşta! Her gün, kötü bir haber mi gelecek acaba diye bekliyoruz. Annem de gün aşırı savaş alanına gidip gönüllü olarak oradaki sağlık görevlilerine elinden geldiğince yardım etmeye çalışıyor. Ben ise annem evde olmadığı zamanlarda daha üç yaşında olan, her şeyden habersiz, masum, minik kız kardeşime bakıyorum. Geri kalan zaman da kitaplarımı tekrar tekrar okuyorum. Benim kitaplarımı okumayı bitirince, babamın ve annemin kitaplarına sarıyorum. Annemin senin aklın ermez dediği savaşa dair her bilgiyi öğreniyorum. Bu yaşımda savaşın ortasında değil de

arkadaşlarım ve öğretmenlerimle okulda olmam gerektiğini çok iyi biliyorum. Arkadaşlarımı, onlarla oynamayı, eğlenmeyi çok özliyorum. Onlar ne yapıyor acaba diye de düşünmeden edemiyorum; öldüler mi, yoksa ailelerinden ayrı mı düştüler? Her gün anneme ve kendime sorduğum en içinden çıkılmayan soru ise neden insanların birbirlerini böyle canice katlettiği. Yüz yıllardır da insanlık bu sorunun cevabını aramıyor mu zaten. Neden, insanların birbirine olan bu nefreti neden?

Babam, eğer vatanın bağımsızlığı söz konusu ise kanının son damlasına kadar savaşıacağını söylemişti, bir keresinde. Benim çocuk aklım iyice karıştı.

Haftalar sonra babam eve gelmişti. Fazlaca yıpranmıştı ve savaşın tüm kötü etkileri üzerinden akıyordu adeta. Babam çok kalamayacağını, komutanlık merkezindeki önemli bir toplantıya katılmak için geldiğini söyledi. Ben de evde kaldığı kısa sürede ona aklımı karıştıran soruyu sordum. Bu, nasıl bir savaştı? Gerekli miydi? İnsanlar boşu boşuna mı ölüyorlardı? Çocuklar boşu boşuna mı yetim kalıyor? Aklımda son bir soru daha vardı fakat bu soruyu sormalı mıydım emin olamıyordum. Acaba bende yetim kalacak mıydım? Evet bu soruyu aklımdan çıkarmalıyım. Annem her zaman olumlu düşünmem ve babam ile diğer tüm askerler için dua etmem gerektiğini söylerdi. Bu soruya "evet" cevabını alma ihtimalinden bile korktuğum için sormaktan vazgeçtim. Babam beni yanına oturttu ve sıkıca sarıldı. Evlat, senin gibi akıllı, duygulu bir oğlum olduğu için kendimi dünyanın en şanslı insanı hissediyorum, dedi. Sen çocuk aklınla bunları düşünüyorsun ama koca koca adamlar ülkelerini, hiç düşünmeden, sorumsuzca bu acımasız, yok edici savaşa gözlerini bile kırpmadan sokuyorlar. Başka ülkelerin zenginliklerine, dünya üzerindeki stratejik konumuna göz koyuyorlar ve ele geçirmek ve kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak için o ülkeleri işgal ediyorlar. İşgal edilen ülke tabi ki teslim olmamak için direniyor ve savaşıyor. İşte bizim ki tam böyle bir savaş. Haklı bir savaş, bir karşı koyuş. İşgalci ülkeler, savaş için harcadıkları insan gücünü ve varlıklarını, kendi vatan topraklarında kullansalar, enerjilerini oralarda değerlendirsele daha kazançlı olurlar.

Babam; eğer bağımsız, özgür bir toplum olarak yaşamak ve gelecek nesillerin de böyle yaşayabilmesi için savaşmak zorundayız, dedi. Çocukların yetim kaldığı doğru fakat babaları onlar için güzel bir gelecek istediklerinden dolayı bu tür savaşlarda canları pahasına savaşıyorlar, dedi. Son olarak ben; sen ve kardeşin için savaşıyorum diye ekledi. Hiç istemesek de babamla ayrılık vaktimiz gelmişti. Sıkıca sarıldı bana, ben de yanaklarından kocaman öptüm. Babam, gelecek sensin, sen ve arkadaşların dünyayı daha güzel bir dünya yapacaksınız, dedi. Bu yüzden okumaktan, düşünmekten asla vazgeçmemem gerektiğini söyledi. Ve gitti...

Babamın sözleri hep aklımda, durmadan okumaya ve araştırmaya devam etmekte kararlıyım ki öyle de yapıyorum. Babamla olan mecburi ve ne zaman sonlanacağını bilemediğimiz ayrılığımız altı ayını doldurmuştu. Eksikliğini çok hissettiğim bir günün

gecesi uyumaya çalışıyordum ki annem kalkmamı ve bir yere gitmemiz gerektiğini söyledi. Hastaneye gelmiştik, tabii hastane denilebilirse her yerde savaşın izleri görülüyordu. Annem ile girdiğimiz odada babam yatıyordu. Son gördüğümde beri iyice çökmüş, yüzündeki umut ışığı sönmüştü. Sanırım babama sormak isteyip de sormadığım o zor sorunun cevabını şu an alıyordum. Babamla olan mecburi ve acı ayrılığımız sonsuza dek sürecekti anlaşılan. Adeta donup kalmıştım. Babam zor anlaşılır bir sesle konuşmaya başladı. Belki yetim kalacaksınız ama başardık. Savaş bitiyor, barışı ve güzel günleri ben göremeyeceğim ama sen ve kardeşin için mutluyum. Dediğim gibi toplumu ileriye siz taşıyacaksınız, çalışmayı asla bırakmayın hatta benim için daha çok çalışın, dedi. Ve parmağı ile uzakları işaret ederek görmüyor musun? Yalnız değilsiniz. " Gelecek devrin başında duran başka ruhlar da var... Uzak bir pazar yerinden gelen uğultuyu duymuyor musunuz?"

ŞEYMA SEZEN / 10-F

BENİM OYUNUM

Benim oyunum çok güzel ve eğlenceli bir oyun. Biz bazen ailemle yolculuk yaparken bu oyunu oynuyor ve çok eğleniyoruz. Bu oyunu ilk olarak kendi arabamızla çıktığımız uzun bir yolculukta bulmuştuk. Yol uzundu ve çok sıkılmıştık. Sonrasında yolun nasıl bittiğini hiç anlamamıştık. Özellikle uzun yolculuklarda keyifle oynanabilecek bir oyun bence.

Bu oyun en az 2 kişi ile oynanır. Kişi sayısı istenildiği kadar çoğaltılabilir. Yer ve mekân önemli değildir. Şarkı söylenebilen her yerde oynanabilir.

Bu oyunun adı "ŞARKI SÖYLEME YARIŞMASI."

Oyun başladığında görülen ilk şey için şarkı bulup söylenir. Bu seçilen şey canlı veya cansız herhangi bir varlık olabilir. Önemli olan ilk görülen şey olmasıdır. Karşıdaki kişi herhangi bir şarkı bulamazsa puan kaybeder. Kaybeden kişi yeni bir obje belirleyip söyler. Şarkı bulup söyleyebilen puan kazanır.

Örneğin, ilk görülen şey "göz" olsun. Karşı oyuncu bununla ilgili bir şarkı bulur. "Açılır, açılır gözleri gülümün" şeklinde şarkıyı söyler ve puan kazanır. Toplam 10 puan kazanan kişi önceden ortak olarak belirlenmiş olan ödülü (örneğin, dondurma vb...) kazanır.

Bu oyunun kuralları:

1. Kopya vermek ve almak yasaktır.
2. Her yarışmacının düşünme süresi 30 saniyedir.
3. Yarışmacılar kendileri şarkı uyduramazlar.
4. Şarkılar aslına uygun söylenmeye çalışılmalıdır.
5. Söylenen şeyle ilgili, oyunculardan hiç kimse şarkı bulamıyorsa yeni bir obje seçilebilir.
6. Seçilen objenin İngilizcesi ile de şarkı bulup söylenebilir.

Sonuç olarak bence çok eğlenceli bir oyun. Çünkü ben, şarkı dinlemeyi ve söylemeyi çok seviyorum. Sizlerin de bu oyunu severek oynayacağınızı düşünüyorum. İyi eğlenceler...

MİRAY YALAZ / 6-C

BİR İNSAN ACIYA EN FAZLA NE KADAR DAYANABİLİR Kİ?

Huzurun hayat bulduğu yeri bizim evimiz. Huzur da benim ailem... Ta ki kapıyı kırarak evimize gelen ve hepimizi yaka paça götüreren o adamlarla karşılaşana kadar. Dehşet saçıyordu Nazi subayları. Nereye götürüldüğümüzü, neden böyle bir muamele

gördüğümüzü bilmeden gidiyorduk. Annemi ve babamı hiç bu kadar çaresiz görmemiştim.

Trene bindirilirken yalnız olmadığımızı anladık. Bizim durumumuzda birçok aile vardı orada. Vagonlar insan yığınıydı. Ne oturacak yer ne ayakta duracak yer vardı. Ne de doğru düzgün nefes alabiliyorduk. O kalabalıkta annemle babamı göremiyordum. Kardeşimin de sadece ağlamasını duyuyordum. Trende öyle bir kaos vardı ki hiç birimizin birbirinden haberi yoktu. Bildiğim tek şey, duyduğuma göre, bizi çalıştıracaklarıydı. Ölüyorum zannettiğim bu yolculuktan sonra bizi getirdikleri yerin girişinde kocaman bir şekilde "Çalışmak özgür kılar." yazısıyla karşılaşmıştık. O trenin vagonunda seksen kişiyle birlikte nefes alamazken hayata dair umudum sıfıra inmişti. Geldiğimiz yerin girişinde gayet normal görünümlü çalışan insanları ve o kocaman yazıyı görünce diplerde olan umudum yükselmeye başlamıştı. Uzun kuyruklar halinde sıranın bize gelmesini ve yüzünde hiçbir ifade olmayan girişteki adamın bizi süzdükten sonra sağ tarafa mı yoksa sol tarafa mı geçeceğimizi işaret parmağıyla göstermesini bekliyorduk. Ön taraflarda birini babama benzetmiştim ama kuyruk o kadar uzun ve öyle çok ses vardı ki sesimi duyuramıyordum. Babama benzettiğim o kişi, girişteki donuk suratlı adamın önüne geldiğinde tam emin olmuştum. O benim babamdı. Sağ tarafa geçtiğini gördüm. Kardeşimin çığlıklarını duyduğumda ise onu annemden ayırdıklarını fark etmiştim. Kardeşimin annemden ayrılmak istemediği için yeri göğü inleyen çığlıklarını duyuyordum. O, annemsiz asla yapamazdı ki... Annem yalvarıyordu ama dinlemediler. Ayırdılar onları. O daha çok küçüktü. Minicik bedeni daha fazla dayanamadı ağlamaktan oracıkta bayılmıştı. Onu sol tarafa götürüyorlardı. Anneme ise babam gibi sağ taraf işaret edilmişti. Sıra bana geldiğinde ben kimseyi dinlemeden kardeşime gitmek isteyince girişteki o adamın çok sert yüzüyle karşılaştım. Beni yaka paça sağ tarafa yolladılar. Bir tek kardeşim, canım kardeşim, bizden farklı tarafa gitmişti. Neden sağ ve sol diye ayırdıklarına anlam verememiştim. Bir şekilde kardeşimi bulurum ve onu ne yapar eder yalnız bırakmam diye kendimi teselli ediyordum. Ama öyle olmadı. İçerdeki eski bir tutukluya kardeşimi niçin o tarafa götürdüler diye sorduğumda, adamcağız ilerdeki krematoryumu göstererek 'O, bu

siyah dumanlar arasında cennete gidecek' demesiyle dünya başıma yıkılmıştı. Çılgınlıkları kulağımdan hiç gitmiyordu... Zaman geçtikçe oranın nasıl bir cehennem olduğunu daha da anlamıştık. Çalışamayacak durumda olanları sol tarafta gaz odalarına götürüyor ve duş almak için oraya gittiklerini zanneden insanlar burada zehirli gazla toplu olarak öldürülüyorlardı. Çocuklar da buralarda çoğu zaman deneylerde kullanılıyor ve yakılıyorlardı. Niçin böyle şeylere maruz kalıyorduk? Burada hayatta kalmak da ölmekten beterd. Önce isimlerimizi yok etmişlerdi. Artık sadece bedenimize kazıdıkları numaralar vardı. Kişiliğimizi ve kimliğimizi almışlardı elimizden. Numaralarla çağrılıyorduk artık. Bu numaralarla bizi zaten en başta yok etmişlerdi. Köle gibi çalıştırılıyorduk. Verdikleri bir tas çorba azıcık fazla geldiyse ya da çorbamızda birkaç tane bezelye fazla ise kendimizi o gün çok mutlu hissediyorduk.

Annemle ve babamla bazen uzaktan göz göze geliyorduk ama iletişim kuramıyorduk. Çok zayıflamışlardı. Özellikle annem çok güçsüz görünüyordu. Zaten kardeşime olanları duyduktan sonra yaşamıyordu ki... Bu kampın etrafı elektrikli tellerle çevriliydi. Buradaki ağır şartlara dayanamayan birçok insan kurtuluşu tellerde buluyor ve öldürülmeyi beklemeden kendi hayatlarına son veriyorlardı. Bunlardan birisi de benim canım annemdi. Çünkü kardeşim onsuz yapamazdı. O, tellere sarıldığında kardeşimi kucaklar gibiydi.

Babama çok ağır işler veriyorlardı. Kardeşimin acısı ve sonra annem... Gitgide akıl sağlığını da kaybediyordu. Umutsuz bir insan nasıl sağlam kalabilir ki? Ben ise bütün bunlara nasıl dayanabildiğimi bilmiyordum. Bir insan acıya en fazla ne kadar dayanabilirdi ki? Buradan sağ çıkmanın mümkün olmadığını anladığımda ölmeyi planlamıştım. Ölümümün onların istediği zamanda ve onların istediği şekilde olmasına izin vermemeliydim. Ertesi gün her şeyi bitirecektim. Ama o gece rüyamda çok güzel şeyler görmüştüm. Mart'ın 30'unda kurtuluyorduk babamla birlikte bu cehennemden. Babama bunu ilk fırsatta anlatmıştım. Çok umutlanmış ve bu bizim için bir işaret demişti. Artık onu çok daha neşeli ve heyecanlı görüyordum. Daha bir azimle çalışıyordu. Ben de inanmış ve umutlanmıştım aslında. Mart'ın 30'u geldiğinde ise hayatımızda hiçbir değişiklik olmamıştı. Aradan günler geçmiş ve bu hayale kendini çok kaptıran babam umudunu tamamen kaybetmişti. İçindeki o cılız da olsa umut ışığı sönünce bedeni direnmeyi bırakmıştı. Artık çalışmıyor, ayakta durmakta bile güçlük çekiyordu. Bu da onun için ölüm demekti. Gaz odasına götürülürken yüzündeki ifade hiç aklımdan çıkmıyordu. Rüyamda gördüğüm ifadenin aynısıydı. Kurtuluşun sevinciydi bu. Belki de kavuşmanın heyecanı... Gökyüzünde savrulan külleri, yarım kalmış hayalleriyle birlikte annem ve kardeşimle buluşmuştu bile.

Hayata tutunmak için hayatımın son anlamı olan babamı da kaybetmiştim. Bir anlam aramıyordum artık. En uzun, en çaresiz ve her zamankinden daha karanlık bu gecede sadece uyusam diyordum. Sadece uyusam... Biraz daha uyusam ve bütün bu delilikleri unutsam...

DUVAR

Yağmurun tüm şiddetiyle bastırmasıyla birlikte artık eve gitmeye karar vermişti. Bugünün de diğerlerinden bir farkı yoktu. Yaşlı adam her zamanki gibi ilaçlarını almış, kitabını okumuş, çayını içmiş ve parkta yürümüştü. Ezbere bildiği yollardan evine dönüyordu. Günlük birkaç ihtiyacını alabilmek için hemen evinin

karşısındaki dükkâna girdi. Sırasını beklerken dükkânın camından evini izliyordu ki sabah orada olmayan bir şey fark etti. Sprey boyayla apartmanın duvarına yazılmış bir yazı...

Yaşlı adam dükkânda aldıklarını bir kenara fırlatıp duvara kimin ne yazdığını görme umuduyla evine koştu. Yazanları göremese de duvarda anlamsız birkaç cümle gördü. Bunu yazanları yakalayamamanın öfkesiyle geri dükkâna dönüp ihtiyaçlarını aldı ve evine girdi. Anlam veremediği cümleler nedense aklını kurcalamaya başlamıştı. Dikkati dağılsın diye biraz televizyon izledi. Ertesi sabah yine her gün yaptığı gibi ilaçlarını içti ve evinden çıktı. Duvardaki yazı hala orada duruyordu. Yaşlı adam bir süre dikildi duvarın önünde. Sonra yürüyüş yaptığı parkın yolunu tuttu. Yolda yürürken otobüs camlarında, gazetelerde ve başka duvarlarda da o cümleleri görüyor gibiydi. Ancak yalnızca kafası karışmıştı. Yaşlı adamın aklını kurcalayan bu cümlelerin evinin duvarından başka bir yerde belirmediği yoktu ve hatta duvarda bile yazıp yazmadığından emin olamamaya başlamıştı. Derken şemsiyesini almadığı için büyük bir pişmanlık duymaya başladı. Çünkü havadan sonra bugünün de yağmurlu olmaması işten bile değildi. Ancak eve geri yürürse çok ıslanacağından bir taksi çevirdi. Taksiciye adresi verdi fakat birkaç dakika sonra taksicinin çok daha farklı bir yoldan gittiğini fark etti. Yaşlı adamın içinde kaçırıldığına dair bir şüphe oluştu. Tam taksiden inecekti ki taksinin taksimetresinde beliren o yazıyı gördü. Dün evinin duvarında gördüğü cümlelerin aynısı... Merakı o an korkusuna ağır bastı ve taksicinin onu götüreceği yere kadar beklemeye karar verdi. Bu kadar uzun süreceğini ve taksicilerin şehir dışına sürebileceklerini tahmin edememişti ama birkaç saat sonra ilk defa durduklarında yaşlı adam vardıklarını anladı. Taksiden indi ve etrafına bakındı. Taksiciyle konuşma fikri o an çok cazip gelmişti ama arkasını döndüğünde ortada ne taksi ne de taksici vardı.

Etrafına baktığında hayatında hayal edemeyeceği yükseklikte binalar, hayal edemeyeceği hızlarda arabalarıyla capcanlı bir şehir ve zaten karanlık havayı dumanlarıyla daha da karartmış devasa fabrikalar gördü. Nereye geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve böyle bir yerin varlığını daha önce hiç duymamıştı. Şehrin sokaklarında gezmeye başladı. Bu daha önce görmediği yapılar dışında ona tuhaf gelen tek şey herkesin kendinden çok daha genç gözükmesiydi. Şehirdeki en yaşlı insan olabileceğini hayal etti. Ancak yine de kimse onu fark etmemiş ve bu durumu garipsememiş gibiydi. Yaşlı adam böyle bir şehirde en çok merak ettiği yer olan şehir kütüphanesine bir göz atmaya karar verdi. Kısa bir keşifin ardından şehir kütüphanesi yazan bir binanın önüne gelebildi. İçeri girdiğinde gördüğü manzara karşısında dondu kaldı. Raflarda dijital kitaplar ve masalarda bilgisayarlardan başka bir şey yoktu. Zaten içerisi terk edilmiş gibi görünüyordu. Gördükleri karşısında hayranlıkla karışık paniğe kapılan yaşlı adam kütüphaneden apar topar ayrıldı. Ancak merdivenlerde bir kitaptan koparılmışa benzeyen bir sayfa ve altı çizili iki cümle... Duvarı ve takside gördüklerinin aynısı yine burada da karşısına çıkmıştı.

Yaşlı adam koşar adım taksinin onu bıraktığı yere doğru ilerledi. Hiçbir şey düşünemiyor ve anlamıyordu. Ne tesadüftür ki taksi o dönmeye karar verdiği vakit onu bıraktığı yere gelmişti. Yaşlı adam taksiye bindi ve adresi tekrar taksiciye verdi. Evine vardığında hava kararmak üzereydi ve evinin duvarındaki yazı hala oradaydı. Merdivenlerden çıkarken, yemek yerken ve televizyon izlerken hep aynı cümleler kafasında dolanıyordu. Yatmak için yerinden kalktığında masada bir kâğıt bir de kalem gördü. İçinde o günlerdir peşini bırakmayan cümleleri kâğıda kusma isteği uyanmıştı. Yaşlı adam kalemi eline aldı ve yazdı: Gelecek devrin başında duran başka ruhlar da var... Uzak bir pazar yerinden gelen uğultuyu duymuyor musunuz?

NEHİR İREM TARAKÇI / 10-D

GALATA KULESİ

Sevgi; ona en çok ihtiyacımız olan şu günlerde bizi yalnız bırakan, terk eden o yegâne duygu. O da kendi içinde haklıydı aslında. İnsanlar sevgiyi kötüye kullandı. Yerine nefreti besledi, büyüttü. Sonra da sevgiyi küstürdüler.

İstanbul'da Galata Kulesi'ne bakıyordum. Elimde de sade Türk kahvesi. Sade kahve her zaman beni ayıltır, daha iyi düşünmemi sağlardı. Nitekim de öyle oldu. Bu cümleler benim yazmaya yeni başladığım kitabımın ilk cümleleriydi. Aradığım o merak duygusunu sonunda bu cümlelerde bulmuştum. Daha fazla oyalanmadan hemen defterime yazdım cümleleri. Daha sonra da dönüp Galata Kulesi'ne bakarak derin bir nefes aldım. Burası benim yazmaya başladığım ilk yerdi.

Daha 17 yaşındaydım yazmaya başladığımda. Akli başında bir yetişkin bile değildim o zamanlar. Ama ben daha küçük yaşta erişmiştim o olgunluğa. Annem ve babam ben daha 12 yaşındayken ayrıldılar. Annemin hastalığı o zamanlar daha ağırlaşmamıştı ama o zamanlarda bile annemin çalışacak hali yoktu. Ben o zamanlarda küçücük aklımla okulu bıraktım. Kendimce anneme destek olacaktım. Oldum da. Kendime bir iş buldum. Zor ya da kolay demeden bana verilen bütün işleri 5 sene boyunca yaptım.

17 yaşına daha yeni bastığım zamanlarda hayatımdaki tek kişiyi yani annemi kaybettim. Zaten yazmaya da o zamanda başladım. O günü de dün gibi hatırlıyorum. Galata Kulesi'nin önüne gelip sayfalara yaşadığım her şeyi yazdım. Anneme beni bırakıp gittiği için olan kırgınlığımı, babama kızgınlığımı, bütün acılarımı sayfalar dolusu yazdım ve hepsini denize attım. Zaten o gün bu gündür yazıyorum. Bazıları şu an deniz sularına karıştı, bazıları da şu an burada hala yazıyor olmamı ve bu denli tanınan bir yazar olmamı sağladı.

Ben tam derin düşüncelerime dalmışken bir mesaj sesiyle kendime geldim. Ünlü yazarlar için hazırlanan konferansa davet edilmiştim. Mutlu olmuştum çünkü bazen benim gibi hayatını yazmaya adanmış insanlarla konuşmak beni mutlu ediyordu.

Kahvemden son yudumumu aldım ve kitabımı yazmaya kaldığım yerden devam etmek için kalkıp etrafı incelemeye başladım. Kitabıma sevginin önceki yıllarda hayatımızda kapladığı yerden başlayıp nasıl içimizde bir bir azaldığını anlatmakla başlayacaktım.

Etrafımda yalın ayaklarıyla gezen çocuklar vardı. Kim bilir neden sokağa atılmışlardı ya da neden kaçmışlardı? Hepsi dışarıdan bakıldığında kendini koruyup kollayabilen güçlü çocuklar gibi gözüküyordu. Ama içlerinde aslında sevmeye sevmeye muhtaç çocuklardı. Bu duyguyu onların yüzlerine bakıp anlamak çok da zor olmasa gerekti.

Karşımdaki okulda anne ve babalarıyla el ele tutuşarak çıkan mutlu çocuklar vardı. Bu çocukların da bu duyguyu tatmak istedikleri suratlarındaki bütün ifadelerden belliydi. Yürümeye devam ettiğimde gördüğüm manzara hep aynı şekilde çıkıyordu karşıma. Bu ya sokak çocukları oluyor ya da kendini diğerlerinden daha üstün gören dışarıya ben kendimi koruyabiliyorum bana bir şey yapamazsınız izlenimi veren gençler. Ama hepsinin tek bir ortak yanı vardı.

Hepsi sevgiye ihtiyaç duyan çocuklardı. Her ne kadar içlerinde kin ve nefret duygusu ağır bassa da onlar sevgiye açtı. İçlerinde büyüttükleri nefret bu halde oldukları için değil onları bu hale düşürenler içindi.

Akşam eve gittim ve bugün gözlemlediklerimi kafamdan geçirdim. Daha sonra da kitabımın ilk cümlelerini yazdığım defteri açtım ve yazdım, yazdım, yazdım. Ne kadar süre boyunca o masada durup yazdığımı bilmiyorum. İçine kendi çocukluğumu da katarak yazdım.

Sabah gözüme vuran güneş ışıklarıyla uyandım. Masanın başında uyuyakalmıştım. Önümde duran defterse tamamen bitmiş, yazılmadık bir yeri kalmamış gibiydi. Sadece kitabın etkili, en can alıcı, bir o kadar da en zor kısmı kalmıştı. Kitabın sonu. O sırada aklıma bugünkü konferans gelmişti. Alelacele saatime baktım. Konferansın başlamasına yarım saat vardı. Hemen sonu yazılmamış kitabımı aldım ve arabamla konferans salonuna gittim.

Türkiye'nin en önemli yazarları vardı karşımda. Aslında ben de onlardan biri sayılırdım. Yani kendim böyle düşünmezdim ama okuyucularım beni de onlardan biri gibi görürdü. Konferans başladı ve önceden belirlenen bazı kişiler çıkıp bize çocukluk maceralarını, nasıl bu konumlara geldiklerini anlatıyordu. Konferansın başladığı ilk anlara ben başka dünyalara daldım. Hala kitabımın sonunu düşünüyordum. O sırada sunumun sonuna yaklaştığımızın hiç farkında da değildim.

Sahnedeki yazarın biz meslektaşlarına verdiği son ipucu sanki benim yapbozumu tamamlayan son parça, sabahtan beri kitabımın sonu için aradığım cümleydi.

Sunum bittikten sonra yine Galata Kulesi'nin önünde buldum kendimi. Bu sefer emindim bu kitabın şimdiye kadar yazdığım en iyi kitap olacağına. Defterimin son sayfasını açtım ve kitabımın sonunu yazmak için boş bıraktığım satıra son bir defa baktım. Kalem elime aldım, yazdım. " İnsan kendini kolladığı için değil içinde sevgi olduğu için hayatta kalır."

BEYZA BERK / 9-C

GELECEĞİMİZİN UMUTLARI

Gelecek devrin başında duran ruhlar da var... Uzak bir pazar yerinden gelen uğultuyu duymuyor musunuz? Gelecek nesillerin umudumuz olduğunu göremiyor musunuz? Ben görüyorum, aslında göremiyordum geçenlerde başıma gelen mühim olaydan önce gelecek nesillerin umudumuz olduğunu maalesef ki göremiyordum. Geçen ay birkaç şair arkadaşım ile beraber eski püskü kağıtlara kendimizce yazdığımız hoşumuza giden birkaç şiirimizi derleme kararı aldık. Derlemeyi hep beraber yapmak için Kız Kulesi semalarında deniz kenarında kendince hoş, salaş bir balıkçıda toplanmak üzere yola çıktık. Gideceğimiz lokanta Kız Kulesinin çok yakınında olduğu için küçük, motorları batmakta olan güneşin altında vızıldayan, yakınında bulunduğumuz küçük bir limandan kalkan balıkçı teknelerini kullanmamız gerekiyordu. Yavaşça teknelerden birine ilerlerken binmeyi düşündüğümüz teknenin üstünde duran genç bir çocuk gözümüze çarptı. Bizi görünce gayet lakayt bir şekilde "Nereye abi?" diye sordu. Gencin bu konuşma tarzına sinir olan ben ve arkadaşlarım "Karşı tarafa geçecektik." dedik ve aşağılarımızı "Sen mi götüreceksin?" diye ekledik. Çocuk sesimizdeki kinayeyi anlayınca hafiften boynunu eğerek "Tekne benim abi, sizi karşıya ben geçireceğim." dedi. Ses etmeden ben, arkadaşlarım ve bizi götürecektir olan genç küçük tekneye bindik ve lokantaya doğru yol almaya başladık. Yolculuk süresince arkadaşlarımla iki lafın belini kırdık. Biz sohbet ederken tekneyi kullanan delikanlı bizi umursamadan yola devam ediyordu. Genç adamın bu tavrı dikkatimizden kaçmamıştı ve bizi oldukça rahatsız etmişti. Lokantaya gelince yemeklerimizi söyledik şiirlerimizi seslendirdik ve derleme yapmaya başladık. Sohbetimize tekrar başlamıştık ki konu bizi buraya tekneyle getiren delikanlıya geldi. "Teknedeki genç de bir ilginçti, hiç katılmadı sohbete. "Bu söze hepimiz

hak verdik ve başka bir arkadaşım konuya başka bir bakış açısıyla yaklaştı. "Gariplik çocukta değil artık çoğu gencimiz insanlardan uzak, kafalarının içi boş şekilde yaşıyor; şahsen ben gelecek nesilden umudumu kestim." dedi. Bu söz üzerine hepimiz başladık genci çekıştirmeye. Bunu yaparken de en ufak bir çekincemiz yoktu çünkü hepimiz gelecek nesilden umudumuzu kesmiştik bir kere. Yemeklerimizi yedik, sohbetimizi ettik, derlememizi yaptık sıra dönüş yoluna gelmişti.

Hep beraber bizi kıyıda küçük teknesinin içinde bekleyen, yemek boyuncu çektiirdiğimiz delikanlıya doğru ilerledik. Dönüş yolunda derlediğimiz şiirlerimizi eski bir şiir kitabının sayfaları arasına diziyorduk, derken aniden esen rüzgâr kağıtların her tarafa uçuşmasına sebep oldu. Kağıtların peşinden koşuşturmaya başladım bir tanesi neredeyse denize düşecekken elimle tutmaya çalıştım fakat başaramadım. Kâğıdı tutmaya çalışırken ayağım ıslak zemin üzerinde kaydı ve arkadaşlarımla bağrışmaları arasında soğuk sulara gömüldüm. Sudan çıkarıldığımda karşımda tekmemizi kullanan delikanlıyı gördüm. Arkadaşlarımla anlattığına göre ben suya düştüğümde çektiirdiğim, hor gördüğüm delikanlı benim için canını feda etmiş, beni kurtarmak için soğuk sulara dalmıştı. Bunu öğrenince utancımdaya yerin dibine girdim ve delikanlıya olan minnettarlığımı göstermenin yollarını düşünmeye başladım. İşte o gün anladım ki gençlerimiz ne kadar hata yapsa da onlar bizim geleceğimizdi ve onlardan umudu kesmek insanlıktan ve aydınlıktan umudu kesmek demektir.

TOLGA KUNTMAN / 10-E

GERÇEK

Bugün evde kızıma bakacak kimse olmadığı için işe birlikte gidiyoruz. Normalde annem bakardı ama onu bir trafik kazasında kaybettim. Kazanın olduğu gün aynı arabada eşim, ben ve kızım da vardık ve sadece üçümüz kurtulabilmıştık.

O talihsiz günü kafamın içinde bir daha yaşarken kızımın tatlı sesi beni daldığım düşüncelerden sıyrılıyor: "Anne, dondurma alabilir miyiz? Senin çalıştığın yerde hiç güzel yemekler yok.". Ona gülümseyip daha uygun bir saatte, karnını doyurduktan sonra dondurma yiyebileceğini açıklıyorum. O bana en sevdiği çizgi filmin son bölümünü anlatmayı bitirene kadar ofise varıyoruz. Soğuk çalışanlardan oluşan bir departmanda olmama rağmen kızımın kimsenin ilgilenmemesine hayli şaşıyorum. Kendi kızım diye abartıyor da olabilirim, ama bana göre dünyanın en sevimli varlığı. Ben yığılan bütün dosyaları tek tek incelemeye çalışırken kızım kucağımdan inmiyor, ben de iyi bir anne olarak sorduğu her şeye cevap vermeye çalışıyorum. Biraz yüksek sesle konuşuyor olmalıyız ki etrafımızdaki herkes bize bakıyor. İşlerimi yarıladığımı fark edince öğle arasına çıkmaya karar veriyorum. Önce yemeğe, sonra dondurmacıya gidiyoruz. Tatlı sohbetlerle geçen öğle arasının sonunda ofise dönüp işlerimin hepsini erkenden bitiriyorum. Diğer çalışanlara hoşça kalın dememe rağmen bana acıyormuş gibi bakıp önlerine geri dönüyorlar. Acınacak ya da insanları sinirlendirecek ne yapmış olabileceğimi düşünüyorum ama aklıma bir şey gelmiyor. Kızının her daim yanında olan bir anne, yorulmak bilmeyen bir çalışan, iyi bir eş olmak için çabalayan bir kadın... İyice düşünüp kendimde bir hata bulamayınca insanların ne düşündüğünü umursamamaya karar veriyorum ve bir şey demeden ofisten çıkıyorum.

Dönüşte kırtasiyeye uğrayıp yeni boya kalemleri ve bir boyama kitabı alıyoruz. Ben yemekleri yapmaya geçtiğimde onu oyalayacak bir şey olduğu için mutlu oluyorum. Tam sofraya üç tane tabak koyduğumda eşimin eve girdiğini duyuyorum. Kızım hemen odasından koşup babasına sarılmaya çalışıyor. Boyu yetmediği için babasının onu kucağına almasını istiyor, eşim bu isteği yerine getirmeden bana sarılmaya kalkıyor. Kızımın yüzündeki üzgün ifadeyi görünce sarılmadan geri çekiliyorum. "Hoş geldin. Biz bugün seni çok özledik, değil mi kızım? Haydi, kızına bir sarıl, sonra yemeğe oturalım canım." diyerek eşime kaş göz işaretiyle kızını üzdüğünü anlatmaya çalışıyorum ama onun bakışlarında gördüğüm tek şey hayal kırıklığı oluyor. Nedenini anlamadığım bir şekilde sinirlenip kızımızı itmeye, ona vurmaya başlıyor. Durması için yalvarıyorum ama sesimi duymuyor gibi. Hayatımda duyduğum en yüksek sesle adımı bağırp susmamı söylüyor. Korkudan titriyorum. "O öldü, anlıyor musun? Kızımız öldü! Gördüklerinin gerçek olmadığını kaç kere anlatacağım sana? Durup durup yaraları deşmek inan üzüntüden başka bir şey vermiyor bize. Yardım alman gerektiğini kabul et artık." diyen eşimin söylediklerine inanmak istemesem de bir yanımda bunların doğru olduğunu biliyor. Eşim bana sarılıp uzunca bir süre ağlamamı ve rahatlamamı bekliyor. Sonra sakince mutfaka gidip sofraya koyduğum üçüncü tabağı kaldırıyor. İtiraz etmiyorum.

HAYATTAKİ KÜÇÜK MUCİZELER

"Gelecek devrin başında duran başka ruhlar da var... Uzak bir pazar yerinden gelen uğultuyu duymuyor musunuz?" John Keats'in bu sözüyle değişti hayatım, ailemin hayatı, bazı insanların hayatı... Bu söz birçok insana farklı yol haritaları çizmiş olabilir ve birçok insan bu sözden farklı anlamlar çıkartmış olabilir. Benim çıkarttığım anlam şu "Belki de farklı yerdeki bir kıvılcım, bir devrin değişmesine sebep olabilir." Ben bu sözü okuduktan sonra hayatımı buna göre şekillendirmeye çalıştım. Belki bir devri değiştirememiş olabilirim ama birçok ailenin, çocuğun, insanın hayatını değiştirdim ve değiştirmeye de devam etmeye çalışıyorum.

Adım Berze; yüce kadın, yüksek kadın anlamına geliyor. Annem ve babam adımla anlamını bildikleri için değil köyümüzde kullanılan ve kulağa hoş duyulan bir isim olduğu için koymuşlar. Kars' ın Çıldır Gölü' ne yakın köylerinden birinde doğdum, büyüdüm. On beş yaşındayım ve lise birinci sınıfa gidiyorum. Bir tane ablam, bir tane de abim var. Geçimimizi Çıldır Gölü'nün yakınındaki restoranımızdan sağlıyoruz. Eskiden bu restoran bize çok bir şey kazandırmazken son iki yıldır Kars'tan kalkan Doğu Ekspresi sayesinde turlarla anlaşarak düzenli iş yapıyor ve para kazanıyoruz. Verdiğimiz emek karşılığında aldığımız paranın yeterli olduğunu hiçbirimiz düşünmesek de bunu itiraf edecek gücü ve cesareti kendimizde bulamıyoruz ve durumumuza şükrediyoruz. Bu sene lise birinci sınıfa başlayacağım. Geçen sene liseye geçiş sınavında öğretmenimin dediğine göre çok iyi bir puan almışım ve okumak için büyük şehirlerden birine gidebilirmişim. Ancak babam ve annem yaşımla küçük olduğu için başka bir yerde okumama izin vermediler. Ablam ve abim küçük yaşta babamla çok para sıkıntısı çektikleri için ablam da abim de liseye geçmeden okulu bırakmışlar. Şimdi durumumuz o zamana göre daha iyi olduğu için bütün aile benim okuyup iyi bir yere gelmemi istiyor fakat annem ve babam yine de okumak için büyük şehre gitmeme izin vermediler. Zaten onlar izin verseler de ben onları bırakıp tek başıma hiçbir yere gidemezdim.

O gün gelmişti, liseye başlıyordum. Sabah erkenden kalktım ve daha güneşin doğmasına iki saat varken evden çıkarak yola koyuldum. Okulun yolunu biliyordum çünkü sekiz senedir aynı okula gidip geliyordum. Okulumuzu sabahtan öğlene kadar liseliler, öğlenden akşama kadar da ortaokul ve ilkokullular kullanıyordu. Yaklaşık elli dakika yürüdükten sonra okula varmıştım. Sınıfa geçtiğimde ortaokuldan birçok arkadaşım orada değildi. Büyük ihtimalle çoğu okulu bırakmış, birkaçı da okumak için başka şehirlere veya Kars' ın merkezine gitmişti. Sınıfın yarısından biraz fazlası dolmuştu. Herkes yerine yerleştikten beş dakika sonra içeri öğretmen girdi, ilk ders edebiyattı. İlk dersimiz olduğu için vaktimizin çoğunu tanışmayla geçirdik. Edebiyat öğretmenin kendisiyle ilgili anlattıkları beni çok etkiledi. Öğretmenimizin adı Sevda'yımış, öğretmenlikte beşinci yılıymış,

İstanbul'da doğmuş ve büyümüş. Beş yıldır da Doğu Anadolu'daki farklı köylerde öğretmenlik yapıyormuş. Bize her konuda, her zaman yardım edebileceğini ve istersek bize kitap bile verebileceğini söyledi. Lisenin ilk dersinin sonuna gelmiştik. Hayatımdaki en güzel derslerden biriydi. Hocamız sınıftan çıkar çıkmaz peşinden koştum ve ondan daha sonra geri vermek şartıyla bir tane kitap istedim. Bu sayede hocayla konuşma fırsatımız oldu; bana derslerimi sordu, sınavlardaki başarılarımı sordu. Hocaya her şeyi anlatırken liseye geçiş sınavımın sonucunu söylediğim zaman sözümü kesti ve kibarca neden liseye bu okulda devam ettiğimi sordu. Onu da anlattım ve daha sonra zil çaldığı için sınıfa çıkmak zorunda kaldım. Ertesi teneffüs hocayı bulamadım. Okul bitmişti herkes evlere dağılıyordu, tam okul kapısının çıkışında Sevda Hoca' yı gördüm, elinde bir sürü kitapla bana doğru yürüyordu. Yardımcı olmak için ben de ona doğru yürüdüm ve elindeki kitapların bazılarını aldım. Tam bu kadar kitabı ne yapacağını soracakken bana bakarak bunlar senin için dedi. Ben kabul edemeyeceğimi ve teşekkür ettiğimi söyledim ama sanki ben bunları hiç söylememişim gibi bütün kitapları bana verdi ve beni arabasıyla evime bırakmayı teklif etti. Ne kadar kabul etmesem de beni kitaplarla birlikte evime bıraktı. Annemler beni o kadar kitapla ve arabanın içinde görünce çok şaşırdılar ve anlam veremediler. Öğretmenim aileme durumu anlattı ve evine gitmek için yola çıktı. Kitapları okumaya o gecedan başladım. Biz Sevda Hoca'yla bu şekilde bir yıl devam ettik ve en sonunda yaz tatili geldi. Karnemi almak için okula gittim, karnemi alırken Sevda Hoca benim elime yabancı bir yazarın şiir kitabını tutuşturdu. Bu kitabın onun hayatını değiştirdiğini ve okul çıkışında yanına gelmemi istediğini söyledi. Okul çıkışı heyecanla Sevda Hoca'nın yanına gittim ve kitabı sordum. Sevda Hoca bana bakarak bu kitap sayesinde burada olduğunu söyledi, ona anlamsızca baktım ve o anlamsız bakışın ardından Sevda Hoca bana tekrar bakarak okuyunca anlayacaksın dedi. Kitabın içindeki şiirlerden her gün iki tane okuyordum ama kitap o kadar kalındı ki yazın sonuna kadar kitabı bitirebilmek için şiirleri günde üç taneye çıkarttım. Yavaş yavaş yaz tatilinin sonuna gelmeye başlamıştık. Benim okumam gereken on tane şiir kalmıştı ama hâlâ Sevda Hoca'nın hayatını değiştirecek kadar önemli olan şeyi bulduğumu düşünmüyordum. Boş olduğum bir akşam şiirlerin hepsini okumaya karar verdim ve sekiz tanesini okudum. Dokuzuncusuna geçmek için sayfayı çevirdiğimde şiirin bir bölümünün altının kalemle çizilmiş olduğunu gördüm, şiire başlamadan önce o sözü okudum ve düşündüm. Öğretmenimin dediği şey buydu, onu buraya getiren şey bu sözdü. Kendisi büyük bir şehirde çalışabilecek, daha çok para kazanacak ve daha kolay yaşayabilecekken o, bize ve bizim gibi çocukların hayatını değiştirmeye, güzelleştirmeye ve bize ilham, güven vermeye Doğu' ya gelmişti. Bu gerçekten çok güzel ve etkileyiciydi. Okulumuz bir hafta sonra açıldı. Sevda Hoca törende yanıma geldi ve bana onun burada olma sebebini anlayıp anlamadığımı sordu. Gözlerinin içine bakarak anladığımı söyledim ve ona sıkıca sarıldım. Bana baktı ve sen de insanların hayatını değiştirip, güzelleştirebilirsin dedi. Gülmeye başladım ve bunun nasıl olacağını alaycı bir ifadeyle sordum. Sevda Hoca benden bunu

beklemiyormuş gibi hafif bir üzüntüyle yüzüme bakarak, ne kadar zeki ve çalışkan olduğunun farkına var ve üniversite sınavı için çok çalış dedi. Daha sonra da güzel bir gülümsemeyle; sen de aklın ve zekânla insanların, hatta bu ülkenin kaderini değiştirecek ve herkese örnek olacaksın dedi. Sevda Hoca'nın söyledikleri beni bir kez daha çok etkilemişti.

O günden sonra bu sözü kendime harita olarak aldım ve eskisinden çok daha fazla çalışarak üniversite sınavında tıp fakültesini kazandım. Okumak için İstanbul' a gittim. Daha sonra tıp alanında bulduğum önemli bir buluş sayesinde üniversite tarafından yurtdışına gönderildim. Şu anda yurtdışında güzel bir tıbbi laboratuvar da ülkemizi temsil edecek bir buluş için çalışıyor, hayatımı kitaba döküyor ve yardım edebildiğim kadar çocuğa, insana yardım edip umut olmaya çalışıyorum. Sonuç olarak insan kendine inanırsa her şeyi yapabilir. Hiç beklenmeyen bir yerden dünyayı değiştirecek milyonlarca insan çıkabilir. Bu yüzden kendinize inanın ve çabalamaktan asla ama asla vazgeçmeyin.

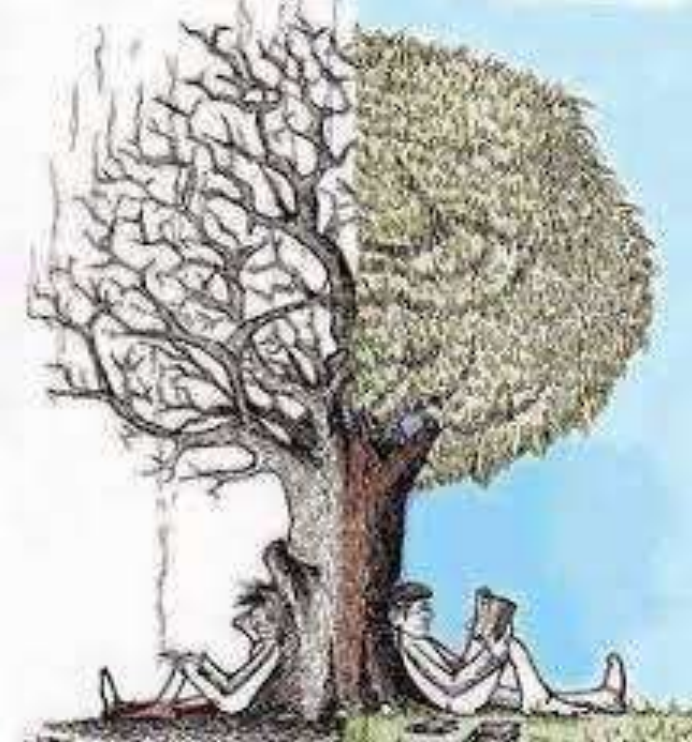
ILGIN ÖZGEN / 10-F

İLERİDEKİ BERRA'YA

Merhaba Berra,

Bugünün tarihi 13 Nisan Pazartesi. Neden tarih belirttiğimi biliyorsun değil mi? Yoksa bilmiyor musun? Dur hemen açıklayayım: Bugün çok özel bir gün. Çünkü bugün yazacağım mektubu büyümüş olan Berra'ya yazıyorum ve bu mektup bundan on veya yirmi yıl sonra açılıp okunacak. Bu yüzden şuan neler olduğunu anlatacağım. İleride neler olacağını da tahmin etmeye çalışacağım ve bundan yirmi yıl sonra tahminlerim doğru çıktı mı yoksa yanlışmış mıyım, göreceğim. İşte bunu öğreneceğiz ve bu bana da nostalji olacak. Ne kadar küçükmüşüm, haklıymışım, haksızmışım ya da dünya eskiden ne kadar garipmiş gibi bir sürü düşüncelerin içine dalacağım. O zaman başlıyorum.

Evet az önce yazdığım gibi bugün 13 Nisan ve şu anda karantinadayız! Bundan yirmi yıl sonra belki de buna şaşırmayacağım ama şu ana kadar ilk defa böyle bir olay meydana geldi. Nasıl ders işiyorsunuz dersin tabii ki evde işliyoruz. Hayır, hocalar evimize gelmiyor! Tahmininde haklısın. Bilgisayardan işliyoruz online olarak. Neyse zaten ileride bunları hatırlarım diye düşünüyorum ama başka konulardan bahsedeyim. Mesela hâlâ uçan arabalar yok. Aslında olmaması daha iyi çünkü normal arabalarla bile ne kadar çok kaza yapılıyor. Bir de uçan arabalar yapılırsa ve sürücünün bir anlık dikkatsizliğine gelirse ölüm riski çok daha fazla olacaktır. Ama bir yandan da bu kadar önemli bir aracı yapan kişi bunu da düşünür ve buna da bir çözüm bulur diye düşünüyorum. Bir başka düşüncem de cep telefonlarının şarjı çok çabuk bitiyor. Acaba yılda bir kere şarj olan cep telefonu çıkmış mıdır? Bence çıkar. Çünkü cep telefonlarında o kadar yenilikler oldu ki bir de

herkes aynı durumdan yakınıyor. Bu durumda bu özellik yirmi yıla çıkar diye düşünüyorum. Umarım böyle olur. Sonra insanlar vaktinin birçoğunu işte geçiriyor ve bazen kendi gündelik işlerini bile yapmaya vakit bulamıyor ki bence bu durum ileride daha da artar, mesela çiçekleri çok seviyorsunuz ama sulamayı unutuyorsunuz. İşte bu ve bunun gibi durumlar için akıllı saksı gibi şeyler de çıkar mı? Çiçekleri kendi sulayan ya da ışık azaldığında çiçeği ışığın daha çok olduğu tarafa götüren akıllı saksılar... Şuan tahmin ettiğin gibi öyle bir şey yok. Ve bir düşüncem daha var. Malûm insana

benzer robotlar yapıyorlar ve ileride daha çok yapacaklarından da eminim işte. Robotlar adet olarak fazla yapılıncı aşçılık, öğretmenlik, temizlikçilik gibi meslekler de bitecek mi, bitti mi? Ağlayan robot, gülen robot, kısacası duyguları olan robotlar yapıldı mı? İleride çocuklar okula gidecek mi yoksa evden eğitim mi görecekler? Daha da ilginç bütün bilgiler beyinlerine mi yerleştirilecek? Bence gelecekte bu gibi şeyler olacak.

Acaba yanılıyor muyum? Bunu bundan yirmi yıl sonra göreceğiz. İleride umarım her şeye kafayı takmam çünkü geçmişte yaşadıklarımı bakıyorum da eskiden üzüldüğüm veya kızdığım şeylere artık gülüyorum. Bunu sakın unutma ve kendini hamburger, çikolata, cips gibi zararlı şeylere kaptırma! Düzenli spor yap ve moralini yüksek tut. Değer verdiklerinle bol bol vakit geçirmeyi sakın unutma. Her hafta sonu arkadaşlarınla buluş. Azra'yı da unutma! Sonuçta o kardeşin ama en önemlisi kendine de vakit ayır. İleride hayat çok daha fazla yorucu olacak. Her şeyimizi robotlar yapacak. Gerek ev temizliği gerek yemekler ama bunların hepsi fiziksel yorgunluklar. Bütün gününü bilgisayarın önünde masa başında geçirmen gerekecek ve bu çok fazla radyasyon demek oluyor ve radyasyon hem beyine hem de vücuda çok zararlı. Bunları unutma ve telefonda oldukça uzaklaş. Umarım bu dediklerimi ileride yapıyorumdur. Görüşürüz ilerideki ben!

BERRA NUR UĞURLU / 7-B

İSTANBUL'UN SOKAKLARINDAN HAYATIMIZA DOKUNUŞ

"Gelecek devrin başında duran başka ruhlar da var... Uzak bir Pazar yerinden gelen uğultuları duyuyor musun?" Sabah saat on. Beyoğlu'ndan Şişhane'ye giden yolda yürümekteyim. Hüseyin amcanın ölmeden önceki bu sözleri hâlâ aklımı kurcalamaktaydı. Her yer ıssız. O gün sabah kalktığımda tek yapmak istediğim Galata'ya gitmekti. Galata aşkıyla yanıp tutuşmaktaydım. Galata'nın beni kendine bağlayan bir büyü var hâlâ daha çözemedim. Hüseyin amca bizim mahallede oturan aramızdaki en yaşlı kişiydi. Kalpten gitti dediler, inanmadık. Bir hafta önce kendisi aramızdan ayrıldı. Onunla beraber her sabah Taksim'in başından başlayıp Şişhane'ye doğru yürüyüp tekrar geri dönerdik. Çok dinci ve akıllı bir adamdı. Az ve öz konuşurdu ama kurduğu cümleler insanın aklından çıkamazdı. En sonunda Galata'ya ulaştım. Galata'da beni gördüğüne sevinmişti. Bıyık altından gülümsüyordu. Galata'nın tam yanında bir kafe vardır. Benim en sevdiğim kafeydi. Oraya oturdum elimde simit vardı yanına da çay söyledim keyifli keyifli Galata'ya bakarak yedim. Bir saatte yakın orada oturdum ve daha sonrasında kalkıp denize doğru yürümeye başladım.

Balıkçı tekneleri geri dönmüş ve herkes işine koyulmuştu. Karşıdan bir kız çocuğu koşarak geliyordu. Ağlamaklıydı. Ne oldu demeden yanımdan hızla uzaklaştı. Kız çocuğu yanımdan geçerken o kadar hızlıydı rüzgârı saçımı dağıttı. O an rahmetli Hüseyin amcanın başka bir sözü aklıma gelmişti "Ne olursa ol insanlar gibi davran. İnsan gibi mutlu ol, insan gibi ağla... Bu dünyada yeterince hayvan var." Yoluma devam ediyordum. Cihangir'e çıkacaktım. Cihangir'in daracık sokakları beni geriyordu ama oradan geçmek zorundaydım. Zorlu yolculuk beni bekliyordu. Saat on ikiye yaklaşmıştı. Kedim Leia beni yeterince merak etmiştir diye düşünerek adımlarımı hızlandırdım. Tam o an da Hüseyin amcanın Leia için insan gibi dediği söz aklıma gelmişti.

Evime varmak üzereydim. İçim nedense rahattı. Yol boyunca Hüseyin Amca'nın sözleri aklımda uçuşmuştu. Evime yaklaştıkça içim daha rahatlıyordu. Kapıyı sessizce açtım ve Leia ayağıma dolanıp aynı insan gibi sanki hareket etmeye devam etti. Leia içeri girmemi istemiyordu ve beni o yorgun halimle tekrardan dışarı çıkarttı.

Beni tekrardan Galata'ya geri götürdü. Aynı Hüseyin amca gibi davranıyordu. Hüseyin amcanın en sevdiği kafesine götürdü beni. Miyavlayarak Hüseyin amcanın en sevdiği kahveyi istedi. Ben hiçbir şey anlamadım ama garson gayet iyi anlamış gözüküyordu ve gidip Hüseyin amcanın en sevdiği kahveyi getirdi. O andan sonra anladım aslında hayatımızdan giden, eksilen insanların hayatımızda hala daha kalıp aslında bize yol göstermeye devam etmekteydiler. Hüseyin amcanın ölümü üzerinden tam on yıl geçmişti. Leia benimle hâlâ daha yaşamaya devam ediyordu fakat artık yaşlanmıştı.

KAYIP ÇOCUK

Bir gün bir çocuk kayboldu. Birkaç gün sonra çocuğun evine bir mektup geldi. Kaybolduğundan beri ailesi, bütün komşular, akrabalar ve polis tarafından aranan bu çocuğun ailesine mektup geldiği duyulunca herkes çocuğun ailesinin yanına gitti. Çocukla ilgili bir ipucu bulmak ümidiyle babanın elindeki mektuba bakıyordu herkes. Baba heyecan ve gözyaşıyla mektubu hızla açtı ve yüksek sesle okumaya başladı:

"Sevgili anneciğim ve babacığim,

Beni merak etmeyin. Ben çok iyiyim ve güvendedim. Uzun bir süre gelemeyeceğimi bilmenizi istiyorum. Çok işlerim var. Nerede olduğumu ve ne yaptığımı merak ettiğinizi biliyorum. Ama söylesem de inanmazsınız. Yine de söyleyeceğim. Başka bir gezegendedim. Şu anda burada sadece çocuklar var. Büyüklerin yönettiği dünyadan umudumuzu kestik. Burada dünyada yapılan hataların bir daha yapılamayacağı bir sistem kuruyoruz. Şu anda bu gezegene çocuklardan başka kimse giremez. Çünkü burada büyüklerin kuralları geçerli olmayacaktır. Ne gibi kurallardan söz ediyorsun? Dediğinizi duyar gibi oldum. İlk önce oradaki gibi "zaman" diye bir şey yok burada. Yemek yeme zamanı acıktığımız zamandır. Uyuma zamanı uykumuzun geldiği zamandır. Oyun zamanı diye bir şey yok burada çünkü oyun bizim hayatımızdır. Zaten hayat da bir oyundur demiyor muydunuz, siz de.

Tabii siz buraya gelmek istemezsiniz. Burada lüks evler, alışveriş merkezleri, gökdelenler yok. Sadece doğa var. Hayvanlar ve sayamayacağım kadar çok çeşit bitki, çeşit çeşit meyveler var. Hayvanların hepsi bitkilerden besleniyor. Kimse kimseye zarar vermiyor. Oyunlarımıza bazen hayvanlar da katılıyor. Burada birbirimizin gözlerine bakarak anlaşabiliyoruz. İç seslerimizi duyabiliyoruz konuşmadan. Bitkilerin gözleri olmadığı için farklı bir dil kullanıyorlar. Onları anlamakta zorlandığımız için bu konuda hepimiz çalışıyoruz.

Bu gezegen için yapabileceğimiz çok şey var. Ama öğrenmek istemediğimiz şeyler: savaş, kıskançlık, bencillik...

Dünyayı daha iyi yapmak için fikirlerimize ihtiyaç duyarsanız bunları siz büyüklerle seve seve paylaşıyoruz...

Sevgiyle kalın."

Herkes donup kalmıştı.

Sonra bir çığlık geldi: "Yalın!"

Bir çocuk daha kaybolmuştu ve sonra bir çocuk daha...

HEVAL FİDEL GÖZEL / 5-A

KÜLKEDİSİ VE KIRMIZI BAŞLIKLİ KIZ

Bir varmış bir yokmuş, uzak diyarların birinde KÜLKEDİSİ ve KIRMIZI BAŞLIKLİ KIZ adında iki kardeş yaşarmış. Fakat bu iki kardeşin annesi ölmüş ve babası da başka bir kadınla evlenmiş. Üvey annelerinin kendisi gibi kibirli, saygısız, kendini beğenmiş ve kötü olan iki kızı varmış. Onlar KÜLKEDİSİ ve KIRMIZI BAŞLIKLİ KIZ'a çok kötü davranırlarmış ve onlara, onların hizmetkârları gibi davranırlarmış.

Bir gün evlerine bir kraliyet habercisi gelmiş ve prensin balo düzenlediğini ve baloya bütün genç kızların davetli olduğunu söylemiş. Bu haber kısa sürede tüm ülkeye yayılmış. Haberi duyan kurt, periden onu sadece balo gününde insan yapmasını istemiş çünkü kurdun bir plânı varmış ama nedenini periye söylememiş. Peri kabul etmiş ve sihrini yapmış ama kurda balo günü gece yarısı saat on ikiye kadar zamanı olduğunu söylemiş. Diğer gün KÜLKEDİSİ ve KIRMIZI BAŞLIKLİ KIZ balo elbiselerini seçmek için dışarı çıkmak istemişler ama üvey anneleri izin vermemiş ve baloya asla gidemeyeceklerini söylemiş. KÜLKEDİSİ ve KIRMIZI BAŞLIKLİ KIZ çok üzölmüş. Daha çok üzölmelerini isteyen üvey anneleri onları odaya kilitlemiş ve balo iki gün sonraymış. Üvey kız kardeşleri kahkaha atarak anneleriyle birlikte balo kıyafeti almaya gitmişler. KÜLKEDİSİ ve KIRMIZI BAŞLIKLİ KIZ ne yapacaklarını düşünürken bir anda peri yanlarına gelmiş ve onlara neden bu kadar üzöğün olduklarını sormuş. Onlar da baloya gidemeyecekleri için üzöldüklerini söylemiş. Peri, bir sihir yapmış ve onlara bu sihrin balo akşamı etki edeceğini ve on ikiden önce de balodan ayrılmaları gerektiğini söylemiş.

KÜLKEDİSİ ve KIRMIZI BAŞLIKLİ KIZ, periye kendilerine yardım ettikleri için çok teşekkür etmişler. Bu arada prens de baloya hazırlanıyormuş. Prens bir babaannesi varmış ve babaannesi yatalakmış o yüzden balo olurken babaannesinin yatması gerekiyormuş. Prens babaannesini çok severmiş. Sonunda balo zamanı gelip çatmış. Üvey kız kardeşleri ve üvey anneleri baloya çoktan gitmişler fakat KÜLKEDİSİ ve KIRMIZI BAŞLIKLİ KIZ hala odalarında kilitlilermiş. Birkaç dakika sonra perinin sihri sayesinde dışarıda oluvermişler, kıyafetleri bir balo elbisesine dönüşmüş ve atlı arabaları olmuş. Bu perinin sihriymiş. Hemen atlı arabaya binip baloya

gitmişler. Balonun en güzel kızları onlarmış. Ardından prens Külkedisi' nin güzelliğini fark etmiş ve Külkedisi'ni dansa kaldırmış. O dakikalarda da kurt, planını gerçekleştirmeye başlamış ve planı prensin babaannesini yemekmiş. İlk önce babaannenin odasını aramış ve en sonunda bulmuş. Babaanne uyuyormuş. Kurt odayı kilitlemiş ve saat gece yarısı on iki olmasını beklemiş çünkü on ikiden sonra kurt haline geri d necekmiş. Kurt olunca da babaanneyi yiyecekmiş ve kimse görmeden hızlıca saraydan ayrılacakmış. Balodaki Külkedisi ve prens hala dans ediyormuş fakat Külkedisi saatin farkında değılmış. Saat on ikiymiş ve işte o an iki kardeşte saatin farkına varmış ve hızlıca balodan kaçmışlar. Fakat Külkedisi, merdivenlerde cam ayakkabısının birisini düşürmüş ama fark etmemiş bile. Prens ayakkabıyı fark etmiş ve yanına almış. Babaannenin odasındaki kurt da babaanneyi yemiş fakat bir muhafız onu fark etmiş ve yakalamış. Sonra kurdun karnını kesmiş ve babaanneyi Kurdun midelerinden çıkarmış. Muhafız, Kurdun midelerini taşla doldurmuş. Prens hemen babaannesinin yanına gitmiş ve onunla ilgilenmiş. Diğıer gün prens, ülkelerindeki genç kızlara cam ayakkabıyı denettirme kararı almış ve muhafızlarıyla birlikte neredeyse tüm ülkeyi gezmiş fakat ayakkabı kimseye uymamış. En sonunda tek girmedikleri ev Külkedisi ve Kırmızı Başlıklı Kız'ın evi kalmış ve o evden cam ayakkabının sahibi çıkacağına da eminmiş prens. Evde sadece iki genç kız görmüşler bu genç kızlar Külkedisi ve Kırmızı Başlıklı Kız'ın üvey kardeşleriymiş. Ayakkabı onlara da olmamış. Evde başka genç kız olup olmadığını sormuş prens fakat Külkedisi ve Kırmızı Başlıklı Kız'ın üvey anneleri olmadığını söylemiş. Prens umudunu yitirmiş. Evden gidiyorken Külkedisi'ni görmüş. Hemen ayakkabıyı ona da denetmiş ve ayakkabı ayağına tam oturmuş.

Prens baloda dans ettiğı kızı bulduğı için çok mutluymuş ve Külkedisi de prensi g rd ğı için çok mutluymuş. İki gün sonra prens ile Külkedisi evlenmişler ve Külkedisi, prens ve Kırmızı Başlıklı Kız şatoda ömür boyu mutlu yaşamışlar.

YAREN ÖZKAYA / 5-B

SON 10 YILDA NE DEĞİŞTİ? BEN NASIL BİRİ OLDUM?

Merhaba İzel,

Ben bu mektubu 24 yaşındaki kendime yazıyorum. Eğer henüz 24 yaşında değilsen, gözlerini kapat ve bu mektubu okumayı bırak. Ama eğer 24 yaşında veya 24 yaşının üstündeyse durma ve bu mektubu okumaya devam et. Şu anda biz 2020 yılındayız. Ben 2020 yılının çok güzel bir yıl olmasını ummuştum ama 2020, hem benim doğduğum günden bu yana geçirdiğim hem de dünyanın geçirdiği en kötü yıl oldu.

Bu sene birçok deprem atlattık, bir sürü ev zarar gördü, birçok insan yaralandı. Ve dünyayı saran 2020'nin en büyük problemi: Korona virüs. Bu virüs ilk olarak Çin'de bulundu ve dünyaya yayıldı. Bu artık bir pandemi halini aldı. Bu virüs yüzünden birçok insan öldü ve de ölmeye devam ediyor. Maalesef henüz bir ilaç veya bir çözüm yolu bulunamadı. Ama eğer evlerimizde kalıp dışarı çıkmazsak virüsün yayılma riski düşecek. Bu virüs yüzünden dünyada toplam 2.343.293 vaka, 161.330 ölü var. Benim ülkemde -Türkiye'de - 82.329 vaka ve 1.890 ölü var. İzmir'de -yaşadığım şehirde- ise 1.105 vaka ve 18 ölü var diye biliniyor. Bence Dünya'nın sonu geliyor. Ben bundan gerçekten korkuyorum. Evet, ben bu mektubu 24 yaşındaki kendime yazıyorum ama 24 yaşına gelebilir miyim, işte bundan emin değilim. Belki de yarın hayatta olmayacağım, bunu kimse bilemez. Hayatın bize neler getireceğini bilemeyiz ki. Neyse, Korona virüsüne geri dönelim. Korona virüsü en çok yaşlılara etki ediyor, onları öldürüyor. Ama gençleri yani bizleri ve yetişkinleri öldürmüyor. Biz sadece taşıyıcıyız. Yine de biz dışarı çıkmamalıyız ki dışarı çıkmak zorundaysak bile maskelerimizi takıp önlemlerimizi almalıyız. Kendi sağlığımız için. Tamam, artık bu lanet virüs hakkında konuşmayı bırakayım. Ben on sene sonra görünüşüm nasıl olacak, çok merak ediyorum açıkçası. Umarım güzel olur. Ama her şeyden önce benim kişiliğim daha önemli sonuçta, öyle değil mi? Ben büyüyünce cerrah olmak ya da tıp alanında bir meslek seçmek istiyorum. 2030 yılında hayallerime ulaşmış olacak mıyım, hayallerimi yaşayabilecek miyim? Hayallerimi yaşayabilmeyi umuyorum ve yapabileceğimi düşünüyorum. Çünkü ben hayallerime ulaşabilmek için çalışıyorum, çabalıyorum. Evet, şu an kendime gerçekten güveniyorum ama çalışmadığım zaman kendime güvenmiyorum çünkü emek olmadan hiçbir şey olmuyor. Ve ben aynı zamanda 2030 yılında Türkiye'de olacak mıyım, olmayacak mıyım? O zaman da hala arkadaşlarım ile iletişim halinde olacak mıyım? Bilmiyorum ama arkadaşlarımdan ayrılmak istemiyorum, umarım arkadaşlarımla iletişimim kesilmez. Ama ben Türkiye'de yaşamak istemiyorum. Avrupa ülkelerinden birinde yaşayıp orada çalışmak ve orada okumak istiyorum. Çünkü orada sunulan imkânlar daha fazla. Avrupa'daki ülkeler daha gelişmiş. Tam olarak bunlar yüzünden orada sürdürmek istiyorum hayatımı. Bunlar benim gelecek için olan hayallerimdi. Bunu 10 yıl sonra okuduğumda "Evet İzel, başardın, hayallerine ulaştın!" diyebilmek istiyorum.

SON GÜLÜŞ

Köyde yaşanan küçük çaplı kıyametin üstünden 2 gün geçmesine rağmen köylülerin dilinden düşmüyordu bu olay. En yaşlısından en dedikoducusuna hepsi evlerinde bu olayı konuşuyordu. "Aa o mu yapmış?", "Tüh tüh!", "Onun da oğlundan başka kimsesi yokmuş, yazık oldu vallahi kadıncağıza!" gibi nidalar yükseliyordu her evden. Gün doğumundan yarım saat önce yaşanan hırsızlık olayı, bütün köy halkını ilgilendiriyormuş gibi (!) herkesin dilinde abartılarak büyütülmüştü. Herkesin şüphe duyduğu tek belirgin isim vardı, "köyün delisi Mehmet". Ona "Deli Mehmet" veya "Kaçık Memo" denmesinin nedeni insanlarla iletişime geçmeyip bütün duygularını bitki ve hayvanlarla paylaşmasıydı. Bütün yaşamını bu köyün sınırlarıyla sınırlanmış insanların zihinleri de bu sınırlar kadar dardı. Onlar için hayvanlara fazla süt, et vermesi için iki güzel söz söylenir, bitkilere de isimleriyle hitap edilmesi yeterli görülürdü yalnız konu insana geldi mi iş değişirdi. İnsanla konuşulur, onunla dertleşilirdi. Hayvan ve bitkiler bu kategoriye giremezdi. Köy civarında herkesin ekmek teknesi farklıydı. Kimse diğer kimsenin yaptığı mesleği yapamaz, yapıldığı takdirde kınanırdı. Hırsızlık vakasında Mehmet'in akla gelmesinin diğer bir sebebi ise işsiz olmasıydı. Sabahtan akşama kadar bütün vaktini kendisi gibi kemikleri sayılabilen köpeği Kırgız'la geçirir, onunla yer, onunla içerdi.

İhtiyar, hasta annesine bakmak için hırsızlık yaptığı düşünülen kişi Deli Memo'ydu ama bir noktada köylülerin hayal gücü tıkanıyordu. Nasıl olur da korkak, çelimsiz Memo, köyün ağır abisi alkolik Hüseyin'in evine girmişti? Hiç mi korkmamıştı ona bir şey yapmasından?

Köylüler konuşadursun, Hüseyin her yerde Memo'yu arıyordu. "O herifi görürseniz bana söyleyeceksiniz evvela haneme girmenin ne demek olduğunu ona göstereceğim." gibi laflarla köylüleri yüz ifadesiyle gererek tehditkâr bakışlarının altında "Görüp de söylemezseniz siz de zararlı çıkarsınız." demeye çalışıyordu. Memo'nun ölme düşüncesi hırsızlık olayı kadar büyütülecek bir durum değildi köy halkı için, sonuçta hak etmişti. Kaderde vardı bir kere ölüm

bazısına erken bazısına geç. Böyle küçük köylerde birkaç duygu ağır basardı hep kin, acıma ve bağlanma arzusu. Şu anda ise köyü samimiyetsiz bir acıma duygusu kaplamıştı. Herkes Memo'nun ölümünü kabullenmişti. Mehmet köy meydanına girmişti, kimse evinden çıkmamış, herkes Azrail'in kıymetsiz bir canı almasını bekliyordu. Mehmet'in yüzündeki o sırtış her zamanki gibi çehresindeydi. Bu kadar mutlu olması da normal değildi, neye gülüyordu ki bu kadar? Ardından Azrail yaklaşmaya başladı bu aciz bedeninin yanına. İyiye sokuldu, bırakmadı. Kırgız'ın dostu çoktan gitmişti köyden. Üzerinde bulunduğu köy toprağını kirletmişti kanıyla, temizlenirdi illaki.

Yapılan iki üç taziye ziyaretinden sonra herkes döndü yaşamına. Mehmet'in kanı hiç ayrılmayacak bir şekilde karıştı toprağa. O günden sonra Hüseyin'e kimse bir şey diyemedi ama hepsinin içinde bir rahatlama vardı. Onlardan aykırı birini bulundurmak onlar için -zararsız olsa bile- bir tehditti. İyi olmuştu bir bakıma. Masaldan farksız olan hırsızlık yüzünden alınan bir can, ekin vermeyen bir tarladan, süt vermeyen bir mandadan daha önemli olamazdı ama gerçek bu kadar mı değersizdi? Merak ve cahillik o kadar tehlikeliydi ki hepsi kimin çıkardığını bile bilmedikleri bir dedikodu sonucunda işlenen cinayetin ardından ellerini açıp dua bile etmemişlerdi.

Sahi bu dedikoduyu çıkaranın Hüseyin olduğunu nasıl fark edememişlerdi? Yıllar öncesine dayanan bir çocukluk aşkı yüzünden, sırf bu yüzden öldürüldüğünü de anlamamışlardı demek ki. Sadece çocuksu bir hırs yüzünden kin denilen duyguyu iliklerine kadar yaşayıp yıllar sonrasında bu kadar acemi bir planla, oradan esirgenin küçük bir kızın gülüşü yüzünden bir çocuğun gülüşü silinmişti.

Hüseyin kendi içinden düşünüyor muydu acaba o gün o gülüşün sahibi kendisi olsaydı böyle olur muydu diye? Sevdiği kızın bir deliye gülmesini kabullenememişti. Olan olmuştu artık. Keşke için çok geçti.

Güneş her şeyi biliyormuşçasına köye istemeyerek doğarken Kırgız köyün uzaklarında özgürce koşuyordu.

MERVE ALTINDAĞ / 8-C

TAHTADAN EV

Saatler geçmek bilmezken küçücük kanepesinde oturan Rüya, hafifçe gülümsedi. Bir an için gözleri şöminede yanan ateşe takıldı. Yıllardır yalnız yaşadığı gerçeğini hatırlayınca eski zamanları özlediği oluyordu. Saatlerini bıkmadan dışarıda oynayarak geçirdiği arkadaşları, sıcacık ailesi gözünde tütüyordu şimdi. Ancak burada olma kararını kendi iradesiyle vermiş olması da acı bir gerçektir.

"Sence de bugün hava çok hoş değil mi Luna?" Kedi cevap vermedi. Rüya'nın tek arkadaşı yaşlı, gri ve asil kedisi Luna'ydı. Rüya, kedinin gür ve yumuşacık tüylerini okşarken beyni, şehir merkezine dönüp dönmek hakkında kendi içinde ufak çaplı bir savaş yaşıyordu. Elbette dağın başında, bu denli huzurlu bir evde yaşamayı herkes isterdi ancak insan

her gün aynı şeyleri yapmaktan bir noktadan sonra bıkiyordu. Rüya, bu noktayı çoktan aşmıştı ve artık herkes gibi arkadaşları olsun, gülüp eğlensin istiyordu. Biraz daha düşündükten sonra aslında yıllardır kurduğu bu planı hayata dökmeye karar verdi. "Sence de çok güzel olmaz mıydı ne dersin Luna? Düşünsene, bir işim oluyor, komşularım, arkadaşlarım... En önemlisi de mutlu oluyorum." Kedi bundan hoşlanmış gibi mırıldanmaya başlamıştı. Rüya ise zamanın geldiğini hissedebiliyordu.

Hızlı bir kahvaltı ve toparlanma faslından sonra Rüya, Luna'yı da alıp yıllarını geçirdiği bu evi bir daha görmemek üzere terk etti. Aslında oldukça mutluydu çünkü şehir merkezinde eskiden görüştüğü birkaç kişi tanıyordu ve yeni bir ev bulana kadar onu evine alacaklarına emindi. Ulaşım şartları tabii ki kötüydü ama Rüya bisikletiyle çok da uzun olmayan bir sürede şehre varmıştı. "Vay canına, buraya gelmeyeli neredeyse 10 yıl oluyor. "Manzara gerçekten de etkileyiciydi. Küçük bir şehirde yaşamının avantajıyla bir zamanlar çok yakın olduğu Doğa'nın evini ilk görüşte tanımıştı. Heyecanla kapıyı çaldı. Biraz bekledikten sonra ise yıllar sonra en yakın arkadaşını görmenin verdiği özlem ve mutlulukla Doğa'nın boynuna yapıştı. Doğa birkaç saniye afallasa da Rüya'yı hemen tanıyıp kollarını sıkı sıkı sardı ona. "Rüya, burada olduğuna inanamıyorum! Hangi rüzgâr attı seni

buraya?" "Seni gerçekten de çok özlemişim Doğa. Yalnız yaşamının ne kadar sıkıcı olduğu gerçeğini sonradan fark edip buralara geldim sanırım." Doğa kızın gelmesine çok sevinmiş gibi duruyordu. "Çok değil, yeni bir ev bulana kadar burada kalacağım ama seninle iletişimi kesmeyi tabii ki düşünmüyorum." Doğa bunu duyunca tebessüm etti. "Seni ne kadar özlediğimi tahmin bile edemezsin, kolay kolay kaçamazsın." İkisi de kıkırdamıştı. Uzun lafın kisası Rüya, Doğa ile 2 hafta aynı evde kalıp çok uzun sürmeden yeni evine taşındı. Rüya, yıllarca yeni evinde, tanıştığı tatlı komşuları ve Luna ile birlikte mutlu bir hayat yaşayacağını öngörebiliyordu.

Ancak öngörüsü çok da düşündüğü gibi sonuçlanmadı. Eve taşındıktan tam 4 hafta sonra televizyonda gördüğü yangın haberiyle ağzı açık kaldı. Çünkü yangın eski evinin tam yanındaydı ve nedensizce üzülmüştü işte. Ama Rüya'yı ikinci ve daha büyük bir şoka uğratan şey haberlerde kendi evini görmesi oldu. Yanıyordu. Ne kadar o evden bıktığını ve sevmediğini düşünse de çoğu anısının -Aslında tam olarak 10 yılının- da orada geçtiği bir gerçektir. Rüya'nın gözünden bir damla yaş aktı, tam o an aklına ölen annesinin ona tek hatırasını, önünde "Rüya" yazan kolyeyi, o evde unuttuğu aklına geldi. Harekete geçmek için çok geçti. Evdeki tüm eşyalar gibi kolye de çoktan kül olup yokluğa karışmıştı.

CEREN DURSUN / 8-D

UYKUSUZLUK

23.00

Sıcak bir duş iyi bir fikir gibi gelmişti. Sonuçta saatlerdir uyumamıştım, tek umudum bugünün farklı olmasaydı. Kimi kandırıyordum, uykusuzluk yıllardır peşimi bırakmamıştı. İki saatlik bir uyku bile şu an bana

bir hayaldi. Dün hiç uyuyamamıştım. Belki de dün değil ondan önceki gündü, belki de ondan da önce? Ne kadardır uyumamıştım? İki gün? Üç gün? Bir hafta? Ya bir gün bile olmadıysa sadece çok yorgunsam ve bana günler, haftalar geçmiş gibi hissettiriyorsa? Günlerin, saatlerin akışını kaybetmişim. Evet, sıcak bir duş. Bu beni rahatlatırdı, biraz gevşerdim. Daha sonra da kendime bir bitki çayı yapar sıkıcı bir kitaba başlardım. Fakat çay uykumu açabilirdi ve bu riski göze alamazdım, sıcak süt daha iyi bir fikir gibiydi. Duşa girdiğim anda düşüncelerim asla susmadı. Aç mıydım? En son ne zaman yemek yemiştim? İşe yetiştirmem gereken kağıtları tamamlamış mıydım? Şu an ayağım kaysa kimin haberi olurdu? Apartmanımda tek yaşıyordum, kimse bilemezdi. Takip ediliyor muydum? Ellerim titremeye başlamıştı. Su gittikçe sıcaklaşıyordu ve dayanılmaz bir hal almıştı. Oysa ben suyu ılık açtığıma yemin edebilirdim.

00.00

Duştan çıkıp odama ilerliyordum. Koridor çok uzun gelmeye başlamıştı, odama bir türlü ulaşamıyordum. Sanki ben yürüdükçe yer uzuyordu ama bu bir delilikti, olamazdı. Şu an hissettiğim şeyler uykusuzluktandı, kulak asmamam gerekiyordu, en azından doktorum böyle demişti. İlaçlarımı almış mıydım peki? Bunu hatırlayamıyordum. En son neyi hatırlayabildiğimden de pek emin değilim. Önce ilaçlarımı almam lazımdı. Mutfağın ışığı niye açıktı? Mutfağa gitmiş miydım, yoksa benden başka biri de mi vardı? Eve girdiğimde kapıyı kapatmamış olabilirim, o sırada tek istediğim topuklu ayakkabılarımdan kurtulmaktı. Evet kesinlikle evimde biri vardı, bugün çok dalgındım ve kapıyı kapatmadım. Taksiden inerken taksici bana çok garip bakmıştı zaten. Yüzünde sinirli bir ifade vardı ama neden bana sinirli olsun ki? Gülüyor da olabilirdi, emin değildim. Her şekilde ürkütücüydü.

01.00

Zaman nasıl bu kadar hızlı geçiyordu? Şu an yatağımdaydım ve nasıl geldiğimi hatırlayamıyordum. Hafızamdaki bu boşluklar beni deli ediyordu ama doktorum bunların uykusuzluk hastalığımdan kaynaklandığını söylüyordu. İlacı da bu yüzden vermişti zaten. İlacımı içmiş miydım acaba? Yatağım sıcaktı. Vücudumun her bir noktası uyku için

yalvarıyordu ama zihnim bunu duymazlıktan geliyordu. Komikti aslında, zihnim bedenim dışında tüm seslere cevap veriyordu. Kafamdaki sesler geceleri asla susmuyordu. Yalnız yaşamama rağmen kendimi yalnız hissetmememi sağlıyordu. Tüm gün bu anı beklemiş gibi zihnim kendi kendine konuşmaya başlıyor, hoş olmayan düşüncelerle vaktimi harcıyordu. Uykuya ihtiyacım olan saatlerde kendi kendimi susturmaya çalışıyordum. Belki de gerçekten biri bana bunları söylüyordu. Ne kadar emin olabilirdim ki şu an yalnız olduğumdan? Taksi şoförü burada olabilir miydi? Beni tanı mıyordu bile takip etmesi olanaksız ve yersiz.

02.00

Yapmam gerekenleri düşünüyordum. Aslında tek yapmam gereken uyumaktı, günlerce uyumak. Bu uzun gün bitmek bilmiyordu ve ben uyumadıkça da bitmeyecekti. Ama masamın üstündeki dağınık, işle alakalı kağıtlardan gözümü alamıyordum. Hepsini bitirmiş miydim? Yarına teslim etmem gerekiyordu aksi takdirde işimden olabilirdim. Yarına? Bugüne miydi yoksa, belki daha önce teslim etmem gerekiyordu. Uyumazsam delirecektim.

03.00

Doktorumla en kısa sürede tekrar görüşmem gerekiyordu. Birkaç dakika önce yaptıklarımı hatırlayamıyor, yaptığımdan bile emin olamıyordum. Bu uykusuzluk tam bir işkenceydi ve vücudum kaldıramıyordu. Duyduğum her ses gerçektir ama doktor olmadığını söylemişti. Paranoya en büyük belirtisiydi benim için. İlk uykusuzlukla baş ettiğim zamanlarda her tıkırtı beni öleceğime inandırıyor. Başka bir açıklama olamazdı, bir katil evimdeydi ve beni öldürmek istiyordu. Ya da kaçırılacaktım. Duyularım en güvenilmez, en aldatıcı kaynağım haline geliyordu. Açlık, susuzluk yok olmuştu. Tek aç olduğum şey uykuydu. Düşüncelerim dağınıklaşıyordu. Şu an bunları düşünmemin başka bir sebebi olamazdı, uyumak dışında başka bir şeye kafa yoruyor olmam saçmalıktı.

05.30

Yatağımdan sıçradım. Soğuk soğuk terliyordum. Bu ses neydi? Saate baktım. Yaklaşık iki buçuk saat geçmişti. Uyumuş muydum gerçekten? Ses devam ediyordu. Yatağımın yanındaki lambayı açtım. Titremeye başlamıştım. Bu gördüğüm gölge oldukça korkutucuydu. Nefes alışverişimi düzenlemeye çalışıyordum, aldığım iki saatlik uyku sayesinde doktorumun öğrettiği tekniği hatırlayabilmişim. Bu gölge halüsinasyon olmalıydı, aldığım uyku çok da işe yaramamıştı demek ki. Gölge insan figürünü andırıyordu ama tam olarak değil. Şekli biraz bozuktu. Ses devam ediyordu. Uykum halüsinasyonları neden azaltmamıştı? Bu gerçek oldukları anlamına mı geliyordu? Teknik bir işe yaramamıştı. Yüzümü hızla yastığa gömdüm. Bu delilikti, bu uykusuzluk hastalığı işkenceden başka bir şey değildi. Zihnimden düşünceler hızla geçmeye devam ediyordu ama sadece bir tanesi bana aitti: "Biraz daha uyusam ve bütün bu delilikleri unutsam."

YILLAR SONRAKİ BANA

Sevgili Irmak,

Şu an bunu yazmam garip gelebilir. Ben şu an on üç yaşına gireceğim ve geleceğe bir mektup yazıyorum. Yani değerli on sekiz yaşına. Benim bu mektubu yazma nedenim geçmişte olan anılarımı rahatça hatırlayabilmem ve benim için çok değerli olan insanların gelecekte de hayatımda olabilmesini sağlamamdır. İnşallah bu isteğimi gerçekleştirebilirim. Evet, Irmak belki şu an bu mektubu okuduğunda dünyanın en iyi üniversitesine girmeye hak kazanmış bile olabilirsin. Belki de hayallerindeki liseyi kazandın ve oradan mezun olacaksın. Ama şunu bilmelisin ki eğer bu mektubu şu an o liseyi kazandıktan sonra okuyorsan bilmelisin ki buraya gelmeyi çok istedin ve bunun için çok çabaladın. Bunu hiç unutma. Belki de şuan sana armağan ettiğim o güzel geleceği yaşıyorsun. Bir başka konuya değinecek olursam senin bu hayatta sahip olduğun çok değerli insanlar var. Bunları unutmadığını umuyorum. Belki de senin buralara kadar gelmenin nedeni o insanlardır. Bu yüzden gelecekteki hayatında da bu insanları kalbinden çıkarmamalısın. Ayrıca ailenin ne kadar önemli olduğunu bilmelisin. Onların kıymeti büyüdükçe daha çok artacak.

Çünkü onlara daha çok ihtiyacın olacak. Artık aile kavramının ne kadar önemli olduğunu anlamışsındır diye düşünüyorum ve bu yüzden şu an dünyada yayılan bir salgın hakkında konuşmak istiyorum. Bu tehlikeli salgının senin zamanında olup olmadığını bilmiyorum ama yoktur diye umut ediyorum. Belki senin de geçmişte yaşadığın bu salgın senin senelerinde kitaplarda yayımlanan önemli bir konu olabilir. Kim bilir belki de bu salgının etkisi kısa sürede unutulup göz ardı edilecek de olabilir. Şu an bu konu hakkında kesin bir şey söyleyemeyeceğim ama kısa sürede unutulup göz ardı edilebilecek bir konu olduğunu düşünmüyorum. Umarım sen bu mektubu okurken ailenin ve senin sağlığın çok iyidir. Ama şunu unutmamamı istiyorum ki her an farklı bir salgınla karşılaşabileceğin için kendini ve aileni çok iyi korumalısın. Kim bilir belki de herkesin hayatını kurtaran kahraman doktor sen olacaksın. Sen de anlamışsındır ki yapman gereken oldukça fazla şey var. Tabii kendin daha iyi bir gelecek istiyorsan. Şimdi de seni motive edecek birtakım şeyler söylemem gerekecek. Sen de bunu biliyorsun belki de bir mektup senin bütün geleceğini değiştirebilir. Bu yüzden beni iyi dinlemelisin. Stresli bir yapıya sahipsın. Başarabileceğin birçok şeyi stresin yüzünden kaybettin. O yüzden şu anki hayatını sıfır stresle yaşamamı istiyorum. Stres yapınca ne olacağını sen de gördün. Sen zaten başarılı bir kızsın. Bunu sakın unutma. Ailen seninle gurur duyuyor. Onları mutsuz etme. Hem kendin için hem de ailen için. Ayrıca kendinle gurur duymayı sakın unutma. Görüşürüz gelecekteki kendim. Bize çok iyi bakacağım.

YILLARIN İÇİNDE KAYBOLAN MEKTUP

Merhaba bu mektubu okuyacak olan kişi,

Büyük ihtimalle on beş veya yirmi yıl sonraki ben olacağım. Sormak istediğim ilk soru "Nasılsın?". Umarım mutlusundur. Seni bu ana kadar mutlu eden şeyleri asla unutmamamı isterim. Umarım şu an iyisindir ve huzurlu bir yaşam yaşamın vardır. Çok başarılı olduğumu düşünüyorum. Yurt dışında mısın yoksa Türkiye'de misin? Çalışmaya başladın mı yoksa üniversitede okumaya devam ediyor musun? Yetişkin olmak nasıl bir duygu? Kendi işlerini kendin halledebiliyor musun? Hayattasındır umarım, bu cümleyi yazarken bile biraz korkuyor insan. Covid-19 salgını umarım geçmiştir ve sen o salgından zaferle ayrılmışsındır.

Uçan arabalar icat edildi mi? O bizim sevdiğimiz 2020 yılı model uçaklar keşke olsa! Ulaşım nasıl? Yollar günümüzde bile bu kadar sıkışıkla geleceği düşünemiyorum bile! Türkiye diye bir

ülke hâlâ var değil mi? Bazı soruları sormak garip oluyor, ancak şu anki salgın günlerinde insan her şeye ihtimal verebiliyor maalesef. Şu anda her yerde pandemiye konuşuyoruz. Umarım o zaman her şey daha güzeldir ve çok huzurlusunuzdur. Gelecek çok "sanal" gözüküyor, ancak umarım gelenek ve göreneklerinizden kopmazsınız bu yakın gelecekte. Yaşam kolaylaşıyor değil mi? Şu anda ne yapmaktasın? Yaşamın kolaylaşması umarım mevcut meslekleri bitirmemiştir, değil mi? Senin hedefin ne? Hangi şirkette veya üniversitede çalışmayı ve hangi konuma gelmeyi kariyerinin zirvesi olarak nitelendiriyorsun?

2030 yılı için robotların hayatımıza gireceğini (aktif olarak), çevirmenlere gerek kalmayacağını, hastanelerdeki ilaçların otomatik olarak robotlar tarafından üretilceği söyleniyor. İnsanların organlarının üç boyutlu yazıcılarda çıkarılıp organlarına zarar vermeden bir organ nakli yapılabileceği söyleniyor. Nehirlerin otomatik olarak temizlenebileceği öngörülüyor.

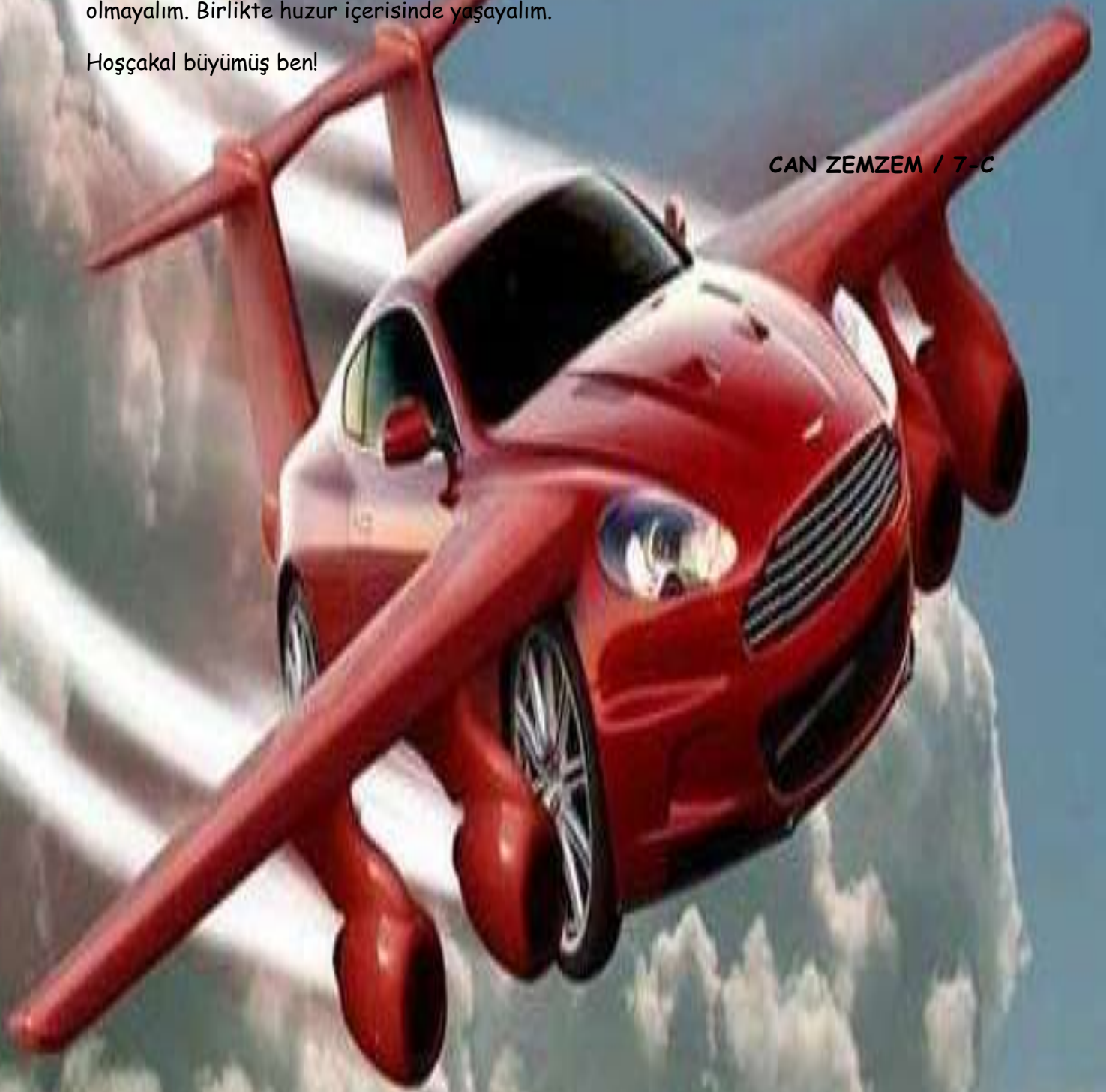
Resim 1: Geleceğe Mektup
(Temsili)

Gökdelenler, ekolojik olacaktı! Gerçekten böyle mi? Eğer heyecanlı isen 2050 yılı için de tahmin yapıyorlar! Benim ilk fikirlerim gökyüzünün iğrenç olduğuydu. Ne biçim yaşıyorsunuz? 12 saat turuncu olan bir gökyüzü olamaz! Bakın sakın mahvetmeyin dünyayı! O, bize lazım! Dünyadaki fakirlik bir nebze azalacaktı diye okuyorum bugünlerde, bu sevindirici bir haber bence.

Lütfen köklerinizi unutmayın. 2050 yılında ben 43 yaşında olacağım. Bizi belki "teknoloji özürlü" olarak nitelendirecekler. Bunu lütfen yapmayalım. Biz, ortama uyum sağlamaya çalışalım. Geleceğe mümkün oldukça "olumlu" bakmaya çalışalım, ancak teknolojinin esiri olmayalım. Birlikte huzur içerisinde yaşayalım.

Hoşçakal büyümüş ben!

CAN ZEMZEM / 7-C

Eraslan
Vakfı

 (232) 375 28 28 www.egelisesi.k12.tr | Özel Ege Lisesi
 119/1 Sokak No:3 35050 Bornova-İzmir/TÜRKİYE info@egelisesi.k12.tr